

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΥΤΡΩΤΟΥ

ΚΟΡΗ ἐν Ἰουδαίᾳ ἡσημος καὶ πιωχὴ, ἀλλὰ τιμιωτάτη καὶ σώφρων, ἄγνή καὶ μετριώφρων, εὐλογημένη δὲ ἐν γυναιξὶ καὶ κεχαριτωμένη κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἐκιάκιου ἀγγελιαφόρου, παραδόξως συλλαβοῦσα, ἔειπε πρὸ αἰώνων βρέφος ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει, ὅμοιον καθ' ὅλα πρὸς πάντα τὰ ἐξ ἀνθρώπων γεννώμενα. Τὸ βρέφος τοῦτο ἐν ἀφανείᾳ ἀνδρωθὲν, ἐδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων, ὅτι ἦτο Θεὸς συρκοφόρος καὶ Υἱὸς Θεοῦ, ὅστις θ' ἀνιστᾷ ὡς ἐξ ὑπνου τοὺς νεκρούς, καὶ θὰ παρέχη τὸ φῶς εἰς τοὺς τυφλοὺς καὶ τὴν ἀκοὴν εἰς τοὺς κωφοὺς. "Ὁθεν καὶ ἔλεγε, διδάσκων: « Ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ ἐν ἑσμεν — Ἐγὼ εἰμ' ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. — "Ὡσπερ ὁ Πατήρ ἐγείρει τοὺς νεκρούς καὶ ζωοποιεῖ, οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς, ὅς θέλει ζωοποιεῖ — Ἐγὼ ἐξ ἑμαυτοῦ οὐκ ἐλάλησα· ἀλλ' ὁ πέμψας με Πατήρ, αὐτὸς ἐντολὴν μοι ἔδωκε τί εἴπω καὶ τί λαλήσω». Καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ οὐρανόθεν πατρὸς του ἐξεπλήρωσεν ἀνελλιπῶς, κηρύττων τὸ Ἐδαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, θαυματουργῶν ἐξαισίως, θεραπεύων τοὺς νοσοῦντας καὶ ὑπερασπίζων τοὺς δυσινχοῦντας καὶ καταδυναστευομένους, τοὺς ὁποίους ἀπεκάλει ἀδελφοὺς καὶ οὐκείους. « Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». Διὰ διδαχῆς ἀπλῆς καὶ συντόμου διερρῶθιμσε καὶ ἀνεμόρφωσε τὰς πολιτείας καὶ τὰς ἐπικρατείας, συνετάραξε καὶ συνεκλόνησε βασιλείας κραταιάς, ἐπιβαλὼν εἰς αὐτὰς θρησκευμα καὶ πολίτευμα νέον, θεσμοὺς καὶ νόμους ἰδίως· ἀνέτριψε καὶ ἐξεμηδέτισε τὴν παντοχόρῃ γῆς ἐξηπλωμένην εἰδωλομανίαν καὶ πολυθεΐαν, καὶ ἐγνώρισεν εἰς τὰ ἔθνη « τὸν μόνον ἀληθινὸν θεόν, καὶ ὃν ἀπέστειλεν Ἰησοῦν Χριστόν ».

Δι' ἀνθρώπων ἀόπλων καὶ ἀνισχύρων, εὐτελῶν καὶ ἀσῆμων, ὅς ὁ Θεὸς ἐξελέξατο, ἵνα καταισχύνῃ τοὺς σοφοὺς καὶ ἐνδόξους τῆς γῆς,

ἐνίκησε καὶ καθυπέταξεν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ κυριαρχίαν ἑκατομμύρια λαῶν βαρβάρων, ὅς ἐξηγύγισσε καὶ ἐξημέρωσε, μεταβαλὼν ἐπὶ τὸ ἀνθρωπινώτερον, καὶ ἐξωραΐσας τὰ πρόην σκαῖα καὶ ἄγρια αὐτῶν ἦθη καὶ ἔνστικτα. Πῶς δὲ κατώρθωσε ταῦτα πάντα τὸ γεννηθὲν καὶ ἀνδρωθὲν παιδίον, καὶ πῶς ἔπεισεν εἰς παραδοχὴν τῆς παραδόξου καὶ καινοφανοῦς διδασκαλίας του ἔθνη βάρβαρα καὶ λαοὺς αἰθιάσους καὶ οἰμοχαρεῖς; Πῶς ἄλλως, εἰμὴ διὰ τῆς ἐνοῦσης αὐτῷ θείας καὶ ὑπερφυσικῆς δυνάμεως, ἧς προφητικῶς εἶπεν, πύλας χαλκῆς συνέθλασε, καὶ μοχλοὺς σιδηροὺς συνέτριψε καὶ θησαυροὺς ἠνοίξεν ἀποκρύφους ἀοράτους; "Ὅτις δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν.

Ὁ θαυμασμὸς τῶν σοφῶν.

Τοῦ παραδόξου τούτου καὶ οὐρανοπέμπτου βρέφους τὴν ἀρίαν γέννησιν καὶ ἡλικίωσιν, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ κόσμου θαυμασίαν αὐτοῦ ἐνέργειαν καὶ ἐπίδρασιν ἐθαύμασαν καὶ ἐκπληκτικοὶ παρηκολούθησαν πάντες οἱ ἀληθῶς σοφοὶ καὶ ἐχέφρονες παντὸς ἔθνους καὶ πάσης θρησκείας, πιστοὶ τε καὶ ἄπιστοὶ, θεοσεβεῖς καὶ ἄθεοι· οἱ μὲν θαυμάζοντες καὶ ἐξυμνοῦντες τὸν γεννηθέντα Σωτῆρα καὶ εὐγνωμόνους ὁμολογοῦντες τὴν ἄπειρον αὐτοῦ συγκατάβασιν, οἱ δὲ δυσπιστοῦντες καὶ θορυβοῦμενοι διὰ τὸ ὑπέροχον αὐτοῦ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀσύγκριτον ἀρετὴν καὶ τελειότητα, ἄπερ ἀδυνατοῦσι νὰ ἐξηγήσωσι κατ' ἀνθρωπίνους συλλογισμοὺς. Οὐχ' ἦτιον ἢ ὀρθοφρονοῦσα καὶ λογικευμένη ἀνθρωπότης ἐπίστευσεν ἀέλιποτε καὶ ἐξακολουθεῖ πιστεύουσα καὶ ὁμολογοῦσα τὸν τεχθέντα Σωτῆρα, Υἱὸν Θεοῦ σεσαρκωμένον καὶ τῆς ἀχράντου Τριάδος ἀκραιφνέστατον δοχεῖον· ἐν τῷ ὁποίῳ, ὡς ἐκήρυξεν ὁ μέγας Ἀπόστολος « κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς » (Κολοσ. 2, 9). Διὰ τοῦτο καὶ ἐδίδαξε καὶ ἐξετέλεσεν ὅσα οὐδεὶς ἄλλος οὔτε πρὸ αὐτοῦ, οὔτε μετ' αὐτὸν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιτελέσῃ.

Ευλόγως λοιπόν εφείλκνυε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸν ἔπαινον ἀπειραρίθμων σοφῶν καὶ ἐπιστημόνων ἀνδρῶν. Δικαίως πάνυ ἐκπλήσσονται οἱ τοῦ κόσμου σοφοὶ καὶ ἀπροκόλυπτος ὁμολογοῦσιν, ὅτι ὁ σήμερον γεννηθεὶς Σωτὴρ εἶνε ὄντως θεῖον καὶ ὑπεράνθρωπον ὄν, ὡς κατεδείχθη ἐκ τῶν ὑπέρων ἐκ τε τοῦ βίου αὐτοῦ καὶ τῶν θαυμάτων, ἐκ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ μοναδικῆς δράσεώς του, καὶ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς διδασκαλίας του, ἅτινα διαρκοῦσι μέχρι σήμερον καὶ διαρκέσωσιν ἕως συντελείας τοῦ αἰῶνος. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἠδυνήθησαν πᾶσαι τοῦ κόσμου αἱ δυνάμεις καὶ τυρανικαὶ ἐπιβολαί, ἐπὶ μακρὰ ἔτη πολεμήσασαι τὸ ἔργον του δι' ὄλων τῶν μέσων, ἅτινα διέθειον, σατανικῶν τε καὶ ἀνθρωπίνων, δὲν ἠδυνήθησαν λέγω, οὔτε θὰ δυνήθωσι ποτὲ ν' ἀφανίσωσι τοῦτο, οὐδὲ νὰ ἐκριζώσωσι τὸ ἅγιόν του ὄνομα ἀπὸ τῶν καρδιῶν τῶν πιστευόντων εἰς αὐτόν.

Ἀκούσωμεν λοιπὸν τινὰς ἐν νεωτέρων σοφῶν, παραλείποντες τοὺς ἀρχαιοτέρους, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς εἶνε μέγας καὶ γνωστός, μαρτυρούντων περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁμολογούντων ἀνεπιφυλάκτως τὴν ἀσύγκριτον ὑπεροχὴν καὶ τὸ ἀνέφικτον μεγαλεῖον τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λυτρωτοῦ. Ὁ περιδοξὸς Γάλλος συγγραφεὺς καὶ ὑπέρομαχος τοῦ χριστιανισμοῦ Σατωβριάνδος, ὁμιλῶν περὶ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐπιδράσεώς του ἐν τῷ σπουδαίῳ συγγράμματι του, ἐπιγραφομένῳ αὐτὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ γράφει τἀληθῆ ταῦτα: «Μόνος ὁ Χριστὸς δύναται ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ νὰ κληθῆ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου κατὰ τὴν ὑλικὴν καὶ πνευματικὴν σημασίαν, διότι ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ ὁ κόσμος ἀνεκαινίσθη. Πράγματι μόλις ἐνεφανίσθη ὁ ἐνανθρωπήσας λυτρωτὴς ἐν τῇ σεπτῇ φάτιγί τῆς Βηθλεὲμ, ἤρξατο νὰ ὑποφώσκῃ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ νὰ ἐμφαίνεται ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς πρὸς τὴν πεπικωκίαν καὶ πᾶσχουσαν ἀνθρωπότητα. Τὰ τε οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια ἐδοξολογοῦν τὸν Ὑψίστον Θεόν, κρᾶζοντα μεγάλην τῇ φωνῇ. «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη» ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Στρατιὰ δλόκληρος ἀγγελικῶν δυνάμεων ἔχαυε καὶ ἠγάλλετο ἐπὶ τῇ ἀρξαιμένη σωτηρίᾳ διὰ τῆς γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου: «Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ ἄγγελος, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔστι παντὶ τῷ λαῷ».

Τὰ ἔκτακτα ταῦτα καὶ παράδοξα φαινόμενα μαρτυροῦσι περιττῶς τὴν θεῖαν τοῦ παναγίου βρέφους προέλευσιν καὶ θεανθρώπιν ὑπόστασιν. Τὸ φαινόμενον τοῦτο, τὴν ἐν τῷ προσώπῳ δηλοῦν τοῦ Ἰησοῦ ἔνωσιν τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης φύσεως ὁμολόγησαν μεγάλοι φιλόσοφοι καὶ ἐπιφανεῖς θεολόγοι. Πλὴν τῶν ἡμετέρων καὶ ἀρχαιότερων διασημοτάτων ἀν-

δρῶν ὁμολογοῦσι τοῦτο ἀπεριφράστως καὶ πολλοὶ τῶν ἄλλοθενδῶν φιλοσόφων καὶ συγγραφέων, οἵτινες θαυμάζουσι σφόδρα τὴν ὑπερβάλλουσαν σοφίαν καὶ ἀγιότητα τοῦ τεχνήντος Σωτῆρος, ἣτις ἐξεδηλώθη λίαν πρωίμως. «Ἡ ἀγιότης καὶ ἡ σοφία τοῦ Ἰησοῦ, γράφει ὁ ἐπιφανὴς Γερμανὸς καθηγητὴς καὶ θεολόγος Δορνέρος, ἀποδεικνύουσι τὴν ὑπερφυσικὴν αὐτοῦ καταγωγὴν καὶ παριστῶσιν αὐτὸν πρόσωπον θεῖον ἐν μέσῳ τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ πεπλανημένων ἀνθρώπων. Ὅπως ἐννοήσῃ τις τὸ γεγονός τοῦτο μεταξὺ κόσμου διεφθαρμένου, ὀφείλει νὰ ἴδῃ ἐν τῷ Χριστῷ τὴν ἐνοσάρκωσιν τῆς θείας ἀγάπης, καὶ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ θεανθρώπιν πρόσωπον, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἠνώθησαν ἀφράστως καὶ ἀκαταλείπτως», (Θεανδρ. Πρωσ. σελ. 7).

Ὁ δὲ περιδοξὸς Γάλλος φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς Γυζῶτιος, ὁ ἀφιερῶσας μετὰ ἐνδοξον πολιτικὸν βίον ἱκανὰ ἔτη τῆς ζωῆς του πρὸς τὴν ἐρευνῆσιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἐξετάζων εἰς τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ μελέτας τὸν χαρακτήρα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ὑπέροχον αὐτοῦ θρησκείαν, γράφει τὰ ἐπόμενα: «Ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις ἐξίσταμαι καὶ θαυμάζω τὸν διπλοῦν χαρακτήρα τῆς ἀσιστηρότητος καὶ τῆς ἀγάπης, τῆς ἀσιστηρῆς ἀγιότητος καὶ τῆς τρυφερᾶς συμπαθείας, ἅτινα διηνεκῶς βασιλεύουσιν εἰς τὰς πράξεις καὶ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἐλευθερία οὐ μόνον συμβιβάζονται καὶ συναρμολογοῦνται πρὸς ἀλλήλας, ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἑκατέρα ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἑτέραν ἢ ἠθικότης συνδέεται ἀδιασπᾶστος μετὰ τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία καὶ ἡ ἐπιστήμη οὐδὲν ἔχουσι νὰ θνοιῶσιν, οὐδὲ νὰ φοβηθῶσιν ἢ μία ἀπὸ τῆς ἄλλης» (Θεανδρ. Πρωσ. σελ. ΜΘ').

Ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι φιλόσοφοι καὶ συγγραφεῖς, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, μένουσιν ἄναυδοι καὶ καιάπληκτοι πρὸ τοῦ ἀπροσπλάστου ἠθικοῦ ὕψους καὶ τῆς τελειότητος ἐν πᾶσι τοῦ σαρκωθέντος λόγου. Καὶ δὲν θὰ ἤρουν τῷ ὄντι δλόκληροί τόμοι, ἂν ἐπεχείρουν ν' ἀναγράψω ἐνταῦθα τὰς περὶ Χριστοῦ κρίσεις αὐτῶν καὶ ὁμολογίας. Πάντες οὗτοι ἀνεκδοίως ὁμολογοῦσιν, ὅτι ὁ τεχνεὶς λυτρωτὴς εἶνε ὄντως ἀληθῆς νῆς τοῦ ἀθανάτου Πατρὸς, διὰ τοῦτο καὶ ἀνεμόρφωσε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἐπετέλεσεν ὅσα οὐδεὶς τῶν ἀπ' αἰῶνος ὑπαρξάντων θνητῶν. Δικαίως ἄρα ἐθαυμάσθη καὶ ἐξυμνήθη, ἐπιστεῦθη καὶ ἐλατρεύθη ὑπὸ τῆς σωφρονούσης καὶ πεφωτισμένης ἀνθρωπότητος. Διὰ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Ἰησοῦ ἐλάλησεν ἡμῖν αὐτὸς ὁ τῶν ὄλων Δημιουργὸς καὶ Πρωταίς. Τοῦτο ἐκήρυξε μεγαλοφῶνως ὁ τῶν ἔθνῶν διδάσκαλος Παῦλος: «Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πα-

τρῶσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἑσάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Ὑπῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοῖς αἰῶνας ἐποίησεν» (πρὸς Ἑβραίους 1.).

Θεὸς ὁ γεννηθεὶς.

Τούτων οὕτως ἐχόντων καὶ ὑπὸ τῆς ἱστορίας βεβαιουμένων, τις τὸν κοινὸν τοῦν κεκτημένους δύναται ἐπὶ μακρὸν ν' ἀμφιβάλλῃ, ὅτι ὁ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἐν βραχεῖ σχετικῶς χρόνῳ ἄνευ τινὸς βίας καὶ ὑλικῆς δυνάμεως κατορθώσας, δὲν εἶνε Θεὸς ἐν ἀνθρωπίνῃ μορφῇ; Ἐὰν διστάξῃ ἀμβλυωπῶν πρὸς τὸ ἄπλετον τοῦ γεννηθέντος φῶς, ἢ πιστεύουσα ἀνθρωπότης τὸν καταπειθεῖ: ἐὰν ἀρῆται τὴν θεότητα καὶ παντοδυναμίαν τοῦ σαρκωθέντος λόγου, τ' ἀναμφισβήτητα ἱστορικὰ συμβεβηκότα, καὶ ἡ ὁμολογία ἀναριθμήτων λαῶν τὸν διωπεύδουσι καὶ τὸν ἀποδεικνύουσι πλανώμενον: ἐὰν φιλορικῆ, δυσπιστῶν πρὸς τὰ ἀνατίρρητα τῆς ἱστορίας γεγονότα, ἢ ἀκατάβλητος τοῦ Χριστιανισμοῦ πορεία καὶ διάρκειά τὸν ἐπιστομίζει: ὁ πρὸς τὸν Ἰησοῦν θαυμασμὸς ὄλων τῶν ἀληθῶς σοφῶν, καὶ ἡ ὑποστήριξις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ὑπὸ τοσούτων πεφωτισμένων διανοιῶν, καθ' ὅλους τοὺς διασχεύσαντας αἰῶνας ἐμφανισθειῶν τὸν καθιστῶσιν ἀναπολόγητον. Ἐὰν τυχὸν ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν συμβάντων ἐκκλησιαστικῶν σημείων κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Θεανθρώπου, ἢ πρὸς αὐτὸν πίστις καὶ ἐπιστροφή τοῦ κόσμου, καὶ ἡ ἀκατάβλητος δύναμις τῆς θρησκείας του, ἢ ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἐπικρατούσα, καὶ μὴ καταβαλλομένη, καίτοι διαρκῶς πολεμουμένη, ταῦτα πάντα δύναται νὰ πείσῃ καὶ τὸν μᾶλλον δυστροποῦντα καὶ τὴν ἀλήθειαν διαστρέφοντα, ὅτι ὁ σαρκωθείς λυτρωτὴς εἶνε ὄντως ὁ ὑπὸ τῶν προφητῶν προκαταγγελλεὶς Μεσσίας, ὅστις ἐτέχθη μὲν

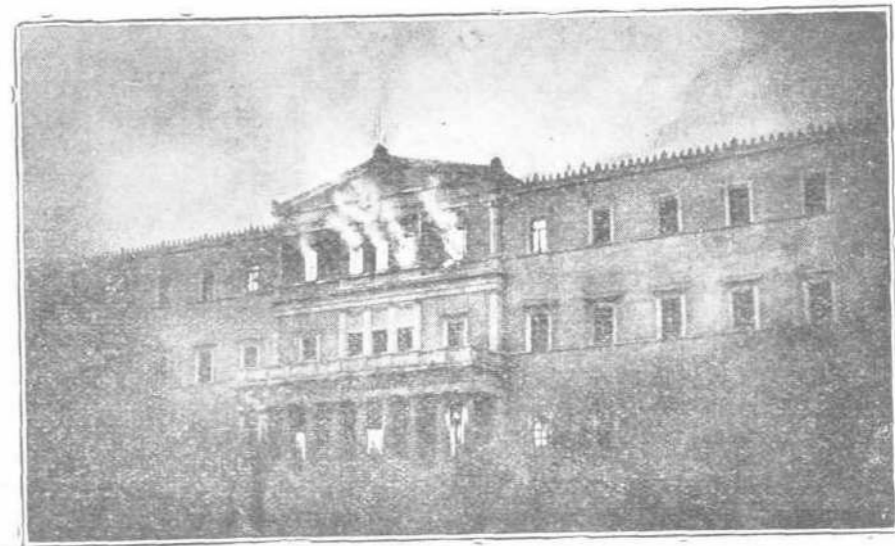
λαθὼν ὑπὸ τὸ σπήλαιον, ἀλλ' οὐρανὸς πᾶσιν αὐτὸν ἐκήρυξεν, ὡς περ στίγμα τὸν ἀστέρα προβαλλόμενος. Οὗτός ἐστιν ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ ὑψίστου Πατρὸς, καὶ τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης αὐτοῦ, ὅστις ἔλαβε δούλου μορφήν ἐξ ἀπειρογάμου μητρὸς, ἄνθρωπος γενόμενος διὰ φιλανθρωπίαν, ἵνα τὸν ἄνθρωπον πεπικωκία ἀνεγείρῃ καὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ συμφιλιώσῃ, ὡς ψάλλει χρομονικῶς ἡ Ἐκκλησία.

Χρ. Κ. Μακρῆς
Δρ. Θ. καὶ Ἰατρικῆς.

Ἡ ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΩΡΩΝ ΚΑΙ Ἡ Ἱστορία αὐτῶν

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 24 πρὸς τὴν 25 Δεκεμβρίου οὐρανομήκεις φλόγες ἐκπεμπόμεναι μεγαλοπρεπῶς ἀλλὰ καὶ τρομακτικῶς ἐν ταύτῳ ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ ἀετώματος τῶν ἀνακτόρων ἐξήγγελλον μετὰ πατόγῳ, κραυγῶν καὶ πυροβολισμῶν τὴν πυρπόλησιν τοῦ ἐθνικοῦ μὲς τοῦτου ἰδρύματος, πρὸς ὃ ἔπασα ἡ Βουλὴ, ὁ στρατός, οἱ πρεσβευταὶ καὶ πλῆθος λαοῦ ἔσπευσαν νὰ συντρέξωσι πρὸς περιστολὴν τοῦ φοβεροῦ πυρός, ὅπερ κυρίως ἀπὸ τῆς 10 μ. μ. μέχρι τῆς 2 μετὰ μεσονύκτιον ὠρυόμενον, ἀπετέφρωσε τὸ κεντρικὸν μέρος τῶν Ἀνακτόρων, ἦτοι τὰς αἰθούσας τοῦ χοροῦ καὶ τῶν Τροπαίων, τὸ θέατρον καὶ τὸν ἀνακτορικὸν κλῶν μετὰ τῶν διαδρόμων καὶ συσχετιζομένων διαμερισμάτων.

Εὐτυχῶς τὸ πῦρ περιορίσθη ἕως ἐκεῖ, τῶν πυροσβεστῶν καὶ τῶν ὀπλιτῶν ἐργασθέντων φιλοτίμως καὶ μετὰ ζήλου, περισωθέντων οὕτω τῶν ἐκκτέρωθεν διαμερισμάτων μετὰ τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν, βλαβέντων μόνον κάπως κατὰ

ΤΑ ΑΝΑΚΤΩΡΑ ΚΑΘ' ἩΝ ὈΡΑΝ ΕΞΕΡΡΑΓΗ Ἡ ΠΥΡΚΑΓΙΑ

τὴν μεταφορὰν τῶν. Ἡ ζήμια ὅμως εἶναι μεγάλη, καθόσον κατεστράφησαν πολλὰ κειμήλια καὶ τοιχογραφίαι πολυτίμητοι. Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ δημοσιεύσασαν δύο σχετικὰ εἰκόνας τῶν Ἀνακτόρων, ληφθεῖσας παρὰ τῆς ἡμετέρας κλλιτεχνικῆς ὑπηρεσίας, ὡς καὶ τὴν ἱστορικὴν αὐτῶν, ἣτις παρέχει ἀρκετὸν τὸ ἐνδιαφέρον.

✠

Ἄφ' ἧς ἀπεφασίσθη ἡ ἐγκατάστασις τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου εἰς Ἀθήνας, ἀμέσως ἤρξατο καὶ ἡ σκέψις περὶ τῆς οἰκοδομικῆς βασιλικῆς Ἀνακτόρου. Καὶ ἡ ἀρχικὴ μὲν ἀπόφασις ἦτον, ὥπως ἰδρυθῆ τοῦτο ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὃ δὲ Γερμανὸς ἀρχιτέκτων Σίγκελ ἐξεπόνησε σχέδιον ὠραίας οἰκοδομῆς ἰωνικοῦ ρυθμοῦ. Τὴν ἰδέαν ταύτην συνέλαβεν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ὁθωνος πρίγκηψ Μαξιμιλιανός, εἰς ταύτην δὲ συγκατένευσεν καὶ ὁ Βασιλεὺς Ὁθων. Σχεδὸν δὲ εἶχεν ἀποφασισθῆ καὶ ἡ ἐναρξίς τῆς οἰκοδομῆς, ὅτε πληροφορηθεὶς τοῦτο ὁ πατὴρ τοῦ Ὁθωνος Βασιλεὺς τῆς Βυβαρίας Λουδοβίκος, ἐσπευσε νὰ γράψῃ, ἀποτρέπων τὸν Ὁθωνα τῆς βεβηλώσεως τοῦ ἱεροῦ χώρου διὰ νεωτέρας οἰκοδομῆς.

Ἄ—Ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἔγραφε, δὲν ἐπιτρέπονται οἰκοδομαί, τὰ ἀθάνατα μνημεῖα τοῦ παρελθόντος δὲν ἀρμόζει ν' ἀναμιχθῶσι πρὸς νέας οἰκοδομάς, τὰ ἀνάκτορά σου δέον νὰ ἐγείρῃς ἐπὶ θέσεως, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ δύνανται νὰ φθάνωσι μύδροι ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐκσπενδονίζουμενοι. Οὕτω τὸ φιλέρχαιον καὶ ἡ κλισηθισία τοῦ Βυβαροῦ Βασιλέως ἀπέτρεψαν τὴν οἰκοδομὴν ἀνακτόρων ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἀπηλλάγη δὲ τοῦ τοιοῦτου ὀνειδίου ἡ Ἑλλάς.

Ἄνευ πολλοῦ κόπου ἀπεφασίσθη ἡ ἀνέγερσις τῶν ἀνακτόρων ἐπὶ λόφου, ἔνθα ὑφίστανται σήμερον, τὴν δὲ 25 Ἰανουαρίου τοῦ 1836 κατέθεσαν ἰδίαις χερσὶ τὸν θεμέλιον λίθον καὶ ἡ πόλις ἐπληγύρισε τὸ γεγονός.

Ὁ Βασιλεὺς ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας κατόκησεν εἰς τινὰ οἰκίαν μονόροπον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ, εἶτα δὲ μετώκησεν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νομισματοκοπέου οἰκίαν τοῦ κ. Ἀφθονίδου, εἰς ἣν κατόκησεν μετὰ τῆς ἀφιχθείσης Ἀμαλίας, ἐφ' ὅσον διήρκει ἡ οἰκοδομὴ εἰς τὸν χώρον δ' ἔνθα ἐγείρεται σήμερον ἡ Βουλὴ, ἠγέρθη ὠραία-τατον παράρηγμα, κεκαλυμμένον δι' ὠραίων ὑφασμάτων ἔσωθεν, ἔνθα οἱ βασιλεῖς συνεκάλουν τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν εἰς χοροὺς. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς οἰκοδομικῆς τῶν ἀνακτόρων τὸ περίπτερον τοῦτο ἐχρησίμευσεν ὡς κατὰ-στημα Βουλῆς καὶ Γερουσίας μέχρι τοῦ 1856, ὅτε ἀπετεφάρθη κατόπιν ἐκκατασκευῆς πυρκαϊκῆς, ἡ δὲ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία μετεφέρθησαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἡ ἀξία τῆς οἰκοδομῆς τῶν ἀνακτόρων ἀνῆλθεν, ὡς ἀναφέρει ὁ Μένδελσον Βερτούλδης, εἰς

δέκα ἑκατομμύρια δραχ., εἰς πολλὰς δὲ ἑκατοντάδας χιλιάδας δραχμῶν ἐστοίχισαν τὰ ἐπιπλα, ἅτινα προηγγέθησαν εἰς Πικρίους καὶ ἄλλα διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκρίθησαν πολυτελέστατα. Τὰ ἐπιπλα ταῦτα μετὰ τὴν ἐξώσιν τοῦ Ὁθωνος ἠγώρασεν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος.

Ὁ ρυθμὸς τῶν Ἀνακτόρων φαίνεται μονότονος καὶ ἀκομψός, διότι τὸ σχέδιον τοῦ Κλέντσε δὲν ἐξετελέσθη ὀλόκληρον καὶ παρουσιάζεται ὡς στρατῶν, ἐκτὸς τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς αὐτοῦ, ἣτις διακοσμεῖται ὑπὸ ἐξαιρετοῦ περιστελίου. Ἡ ἐσωτερικὴ διάταξις τῶν Ἀνακτόρων ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ προδόμου, κειμένου ἀριστερᾶ πρὸς τὴν μαρμαρινὴν μεγάλην κλίμακα, ἣτις φέρει εἰς τὴν αἴθουσαν, τὴν λεγομένην τῶν ἀγωνιστῶν, ἔνθα τὰ τρώπαια τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἀποτελοῦμενα ἐκ σημαῖων τουρκικῶν καὶ ὀπλων καὶ αἱ τοιχογραφίαι αἱ παριστώσαι σκηναίς τῆς ἐπαναστάσεως, τοῦ ἐθνικοῦ τόπου γεγονότα, τὸν Κυβερνήτην Καποδίστην, τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ Βασιλέως, τὴν θρικυβευτικὴν του ἐν Ναυπλίῳ εἴσοδον κλπ. Ἀριστεροθεν τῆς αἰθούσης ταύτης ἀνοίγονται αἱ τρεῖς αἴθουσαι τοῦ χοροῦ καὶ μετ' αὐτὰς ἡ τῶν ὑπασπιστῶν, χρησιμεύουσα ὡς προθάλαμος διὰ τὰς παρουσιάσεις καὶ ἣτις φέρει πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου.

Ἡ Βασιλικὴ πορφύρα περιβάλλει τὴν αἴθουσαν ταύτην ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου, τοῦ ὁποῦ ὁ πορφυροῦς οὐρανὸς διαστίζε-ται ἀπὸ χρυσοῦ κοσμημάτων καὶ ἀπὸ τὸ βασιλικὸν στέμμα τοῦ Βασιλέως, τὸ μετὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἰργασμένον. Ἀπὸ τοῦ θρόνου τούτου παρίσταται ὁ Βασιλεὺς εἰς πᾶσαν ἐπίσημον τελετὴν, εἰς τὰς παρουσιάσεις τῶν πρεσβευτῶν, τὰς ὀρκωμοσίας τῶν ὑπουργῶν καὶ εἰς τὸ χειροφίλημα.

Ὁ πρῶτος ὄροφος, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐκτείνονται τὰ ἀνωτέρω διαμερίσματα, φέρει διὰ τῆς αἰθούσης ταύτης τῶν ὑπασπιστῶν εἰς τὸν μαρμαρινὸν ἐξώστην.

Εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν εἶνε ὁ ἀνακτορικὸς ναὸς Ἅγιος Ἀνδρέας, εἰς τὸ αὐτὸ δὲ πάτωμα εὐρηται καὶ τὸ μικρὸν ἀνακτορικὸν θέατρον, ὅπερ εἰς σπανίας περιστάσεις ἤνοιγε τὸ παραπέτασμα αὐτοῦ. Εἰς τὴν μεσημβρινοδυτικὴν πλευρὰν τοῦ αὐτοῦ πατώματος εὐρίσκονται τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τῶν Βασιλέων.

Εἰς τὸ κάτω πάτωμα ὑπάρχουσι τὸ ὑπασπιστήριον, τὰ γραφεῖα τοῦ Βασιλέως, τὸ ἐπιμελητήριον, τὸ τηλεγραφεῖον, τὸ αὐλαρχεῖον καὶ ἡ αἴθουσα τοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς οἰκοδομῆς τῶν ἀνακτόρων ἐξεργάγη ἡ ἐπαναστάσις τῆς 17 Σεπτεμβρίου τοῦ 1844, ὅτε ἐπὶ τῆς πλατείας παρετάθη ὁ στρατὸς ἐπὶ κεφαλαῖς ἔχων τὸν συνταγματάρχην Καλέγγην καὶ οἱ ἄτακτοι τοῦ Μακρυγιάννη, δι' ὧν ἐξεβιάσθη ἡ ὑπογραφή τῆς χορηγίας τοῦ Συντάγματος καὶ

ἡ σύγκλησις τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Εἰς αὐτὰ ἐωρτάσθη ἡ εἰκοσ. πενταετηρὶς τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος, μετ' ὀλίγον δὲ ἀνεχώρουν οἱ βασιλεῖς, ὅπως ἐπιτεκροῦν τὰς ἐπικρατίαι, ἀλλ' ἐξεργάγη τὴν νύκτα τὰς 10 Ὀκτωβρίου τοῦ 1862 ἡ ἐπαναστάσις, ἡ ἐξώσασα τοὺς βασιλεῖς καὶ μὴ ἐπιτρέψασα τὴν ἐπάνοδον αὐτῶν εἰς τὴν πρωτεύουσάν.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα ὁ λαὸς εἰσώμασεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἀλλ' εὐτυχῶς τὴν ἀπειληθεῖσαν λεηλασίαν συνεκράτησεν αἱ κραυγαί.

Ἄ—Εἶνε ἐθνικὸν τὸ κτίριον, μόνον δὲ εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον ἐγένετο θραύσις δένδρων, δὲν ἀπωλέσθησαν δὲ ἡ δύο εἰκόνας μόνον καὶ ἐν ζευγος διόπτρων θεάτρον. Ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Γεωργίου μόνον ἡμέρας ἑκατὸς εἶδον τὰ Ἀνάκτορα. Ἐν αὐταῖς ἐγεννήθη ὁ ἀναμνησμένος μετὰ παλμῶν Διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου καὶ τοῦ ὁποῦ ἡ γέννησις ἐπροκάλυπεν ἀκατάτητον ἐθνικιστικὸν καθ' ἕκαστον τὸ ἑλλη-νικόν.

Ἐν αὐταῖς ἐτελέσθησαν τοσαῦτα εὐχάριστα γεγονότα, ἐκείθεν ἀπέρρευσαν τοσαῦτα ἐθνικὰ ἐλπίδες, προσκλήθησαν τόσοι ἐθνουσιασμοὶ καὶ ἐγεννήθησαν τόσα ὄνειρα, ἅτινα ὁ χρόνος ἐσῆυσε. Μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ τελευταίου πολέμου ἐγεννήθησαν ἀνησυχίαι ἐντὸς τῶν βασιλικῶν τούτων ἐνδικιτημάτων, ἀλλὰ ταχέως ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν διάνοιν ἐξηφανίσθησαν αἱ πένθυμοι ἐκεῖνοι ἡμέραι καὶ ἡ χαρὰ ἐπικνήθησαν ὅταν ἡ τελευταία ἐπαναστάσις ἐρρίψεν ἐκ νέου τὰς πενήθιμους αὐτῆς σκιάς εἰς τοὺς ἐνοίκους τῶν ἀνακτόρων.

Ἡ παρούσα πυρκαϊκὴ δὲν εἶνε ἡ πρώτη ἐκκατασκευῆς ἐν τοῖς ἀνακτορίαι. Πρὸ τριακονταετίας καὶ πλέον ἐξεργάγη ἡ πρώτη, κατὰ δὲ τὸ θέρος τοῦ 1884 ἡ δευτέρα, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Βασιλέως.

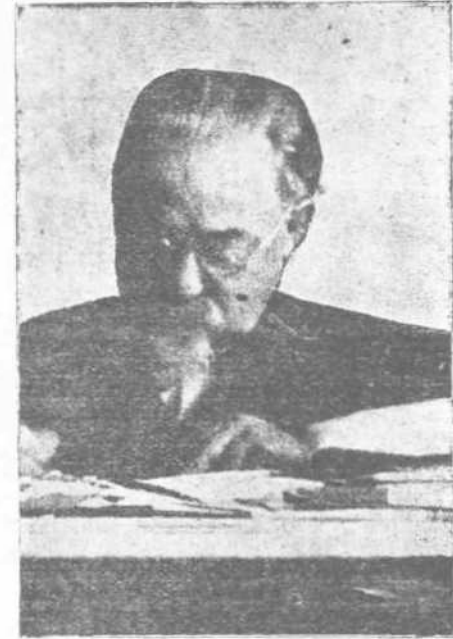
Τὸ κτίριον ἀνήκει εἰς τὸ Ἔθνος.

—

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ ΜΕΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ἄ—Ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τῆς «Φύσεως» ὑπεστήθην, προβαίνουσαν ἤδη εἰς τὴν ἐπεξηγηματικωτέραν περιγραφὴν τῆς διὰ τῆς γραφῆς συνεννοήσεως μετὰ τῶν πνευμάτων, καθόσον αὐτὴ, ὡς εἶκος, εἶναι καὶ εὐκολωτέρα καὶ σπουδαιότερα καὶ ταύτην τὴν συνεννόησιν τὰ πνεύματα προτιμῶσιν, εὐρίσκοντα μεγαλειότεραν εἰς ταύτην εὐχέρειαν, ὅπως ἐκδηλώσωσι τὰς σκέψεις καὶ θελήσεις των καὶ δι' αὐτὴν παρουσιάζει αὐτὴ τὰ περιεργότερα συμπτώματα τῶν

ΚΑΙΣΑΡ ΛΟΜΠΡΟΖΟΣ

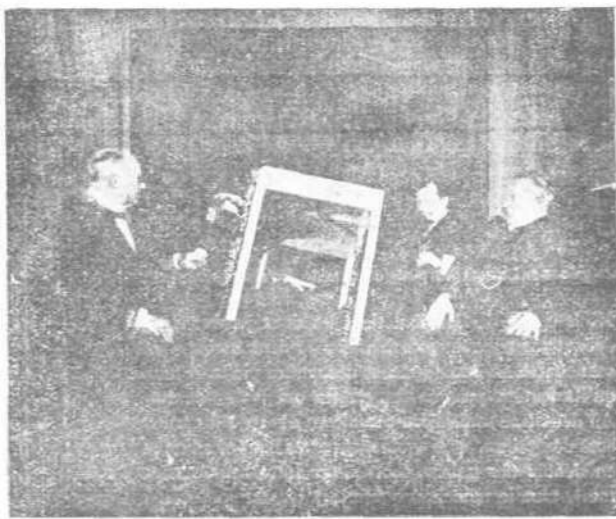
πνευματικῶν φαινομένων. Δηλαδή, χαράσσεται ἐπὶ τοῦ χάρτου γραφὴ τις, εἴτε βραχεῖα, εἴτε ἐκτενής, ἣτις καθ' ὑπόδειξιν ἀπορρέει ἐξ ἀοράτου δυνάμεως ἢ ὀντότητας διὰ μέσου τῆς χειρὸς τοῦ μεσάζοντος, ὅστις γράφει ἀσυνειδήτως, χωρὶς νὰ ἔχη γνῶσιν τί ἐπὶ τοῦ χάρτου ἡ χεὶρ αὐτοῦ διατύπωνται. Ὁ δὲ μεσάζων δικτελεῖ εἴτε ἐν ὑπνώσει, εἴτε ἐν ἐκστάσει, εἴτε κλιέν ἐγγρηγόρει πολλάκις. Τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε.

Ὅντως ἡ περίπτωσις αὕτη εἶναι πολὺ περιεργός, διότι παρουσιάζει φαινόμενον, τὸ ὁποῖον χρῆζει μεγίστης προσοχῆς καὶ μελέτης καὶ εἶναι ἀξίον ἀπορίας, πῶς μέχρι τοῦδε οἱ ἀντιξώως φρονούντες ἰατροί, φυσιολογοὶ καὶ ἐπιστήμονες καὶ ἰδίως οἱ ἱερεῖς τῆς σήμερον, οἵτινες ἀπειτοῦσι νὰ ἔχωσι τὴν αὐθεντικότητά ἐπὶ τῶν θείων ἐν γενεῖ ζητημάτων, δὲν ἐμελέτησαν καὶ δὲν κατέγιναν νὰ ἐξηγήσωσι τὸ φαινόμενον, ὅπως πείσωσι τοὺς ἀπλοῦς περὶ τῆς μὴ πνευματικῆς προελεύσεως τοῦ φαινομένου, ὡς αὐτοὶ τοῦλάχιστον νομίζουσι καὶ φρονούσι. Καὶ βλέπομεν τὸν μεσάζοντα (νέον ἢ νέαν, ὡς προείπομεν) κοιμώμενον ἢ ἀναίσθητον, νὰ γράφῃ ἐπὶ ὀλόκληρον ὄραν εἰς πολλὰς σελίδας χάρτου κείμενον με ἀκρίβειαν καὶ δύναμιν λογικῆς καὶ γνώσεως οὐ τυχούσης ἐπιζητήματος ἐπιστημονικοῦ, φιλοσοφικοῦ ἢ θεολογικοῦ, οὐ τὴν ἐλάχιστην ἰδέαν πόρρω ἀπέχει νὰ γνωρίζῃ ὁ γράφων. Ποῖα δύναμις (λογικῆς ὀντότητας φυσικῶς) ὑπαγορεύει εἰς τὸν μεσάζοντα νὰ γράφῃ ἢ μᾶλλον ποῖα λογικὴ δύναμις ὡθεὶ τὴν χεῖρα του, καθόσον ὁ νοῦς δὲν λειτουργεῖ ἐφ' ἑσῶν ἡ χεὶρ χαράσσει γραμμὰ καὶ λέξεις μετὰ πολ-

λῆς κριτικῆς καὶ λογικότητος; Τινές ὅμως ἀπερισκέπτως, ἀβασίμως καὶ δὴ ἀναποδείκτως ἠθέλησαν νὰ ἰσχυρισθῶσιν, ὅτι ἐπὶ τῆς σκέψεως τοῦ γράφοντος ἀντανάκλῳνται αἱ ἰδέαι τῆς παρευρισκομένης εἰς τὰ πειράματα ομάδος καὶ ὅ,τι ὁ μεσάζων φυσικῶς ἀναπαριστᾷ ὅ,τι οἱ παρ' αὐτῷ παριστάμενοι φρονοῦν. Οὐδὲν ἀνακριβέστερον καὶ ἀνοητότερον τούτου, καθόσον ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ φυσιολογικὴ καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ πρόοδος δὲν γνωρίζει ἔτι οὐδὲ ἀναγνωρίζει τοιοῦτον φαινόμενον καὶ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιον οὔτε συμβαίνει, οὔτε παρ' οὐδενὸς ἀνεκαλύφθη ἔτι νὰ μεταβιβάζεται οὕτως ἢ σκέψις διὰ τῆς γραφῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ πρᾶγμα ἀποδεικνύει τὸ ἐναντίον, καθόσον ἀκριβῶς ὅ,τι γράφει ὁ μεσάζων, οὐδεὶς τῶν παρευρισκομένων οὔτε τὸ γνωρίζει οὔτε τὸ σκέπτεται. Ὡς ἐν παραδείγματι, λέγει τὸ πνεῦμα: «Ἀπόψε θὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ συστάσεως τῶν κόσμων» καὶ ἀρχίζει μίαν περιγραφὴν γεωλογικοαστρονομικὴν περὶ συστάσεως τῶν πλανητῶν, τὴν ὅποιαν οὔτε ἐφάντασθη, οὔτε ἀνέγνωσεν οὔτε ἐπερίμενε τις τῶν παρευρισκομένων.

Ἄλλως τε μόνον οἱ μὴ παρευρεθέντες ποτὲ εἰς τοιαύτας πνευματικὰς συνεδριάσεις καὶ ἀγνοοῦντες ἐντελῶς πῶς γίνονται καὶ τί ἐν αὐταῖς ἐξελίσσονται, ἀξιοῦσιν, ὅτι δύνανται ἐκ τοῦ προχείρου ὡς ἐκ τρίποδος τοιαῦτα πρωτοφανῆ δι' αὐτοὺς καὶ ἀσύλληπτα εἰς τὴν φαντασίαν των σοβαρὰ φαινόμενα νὰ ἐξηγῶσιν καὶ δὴ δι' ἀνεφικτοτέρου ἔτι τρόπου τοῦ ὑπάρχοντος.

«Εἶδομεν καὶ ἐπέισθημεν», εἶπον οἱ διάσημοι Λομπρόζος καὶ Φλαμκρίων, Κρούκς καὶ Μάξβελ ἐνῶ ἀρχήθεν ἤρουντο τὸ δυνατόν τῆς τοιαύτης συνεννοήσεως. «Ὑπάρχει ὄντως ὄντοτης ἀράτος ἐν τοῖς πνευματικαῖς φαινομένοις» προστίθησιν ὁ καθηγητὴς κ. Ρισέ. «Εἶναι ἀναντιρρήτως ὑπερφυσικὴ ἡ δύναμις αὕτη, ἀποφαίνεται καὶ ὁ

ΑΙΟΡΗΣΙΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ (πάντες εκπλήττονται καὶ φοβοῦνται)

ἔγκριτος Ἀλβέρτος Ροκάς. Καὶ ἐν τούτοις «εἶναι ἀδύνατον, εἶναι πλάνη, εἶναι διαβολικὴ συνεργία» ἐξακολουθοῦν οἱ τολμῶντες ν' ἀποφαίνονται μετὰ τὰ ἀνωτέρω εἰ μὴ οἰδότες καὶ μὴ πειραματισθέντες ἔτι ὀλοτελῶς!

Ἄλλ' ἀφῶμεν τοὺς μὴ οἰδότας τούτους ὡς ἀμαθεῖς καὶ τετυφλωμένους καὶ χωρήσωμεν πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ τελειώνει ὁ γράφων, ἦτοι τὸ πνεῦμα μετὴν ἐξῆς χαρακτηριστικὴν ἀποστροφὴν:

«Ἀναγκάζομαι νὰ σταματήσω σήμερον ἕως ἐδῶ, διότι ὁ μεσάζων κατεπονθήθη καὶ μεθαύριον θὰ συνεχίσω τὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ὁμιλίαν μου».

Καὶ πραγματικῶς ἐν τῇ ἐπομένῃ συνεδρίᾳ προσέρχεται τὸ αὐτὸ πνεῦμα καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ γράφῃ διὰ μέσον τοῦ μεσάζοντος τὴν συνέχειαν τῆς ὁμιλίας του, μετὰ τοιαύτην εὐκολίαν, ὡσεὶ ὁ μεσάζων ν' ἀντέγραφεν ἐκ τινος βιβλίου. Τοσαῦτον δ' ἡ ἀφήγησις εἶναι ἀκριβὴς καὶ συνεχῆς, ὥστε πείθει πάντα ἀπιστοῦντα περὶ τῆς παρουσίας ἀοράτου ὄντος, γράφοντος διὰ τῆς χειρὸς τοῦ μεσάζοντος.

Καὶ ὑπάρχουσι πνεύματα ζωγράφοι, δηλαδὴ σχεδιαγραφοῦντα καὶ ζωγραφίζοντα πρόσωπα καὶ ἀντικείμενα ἄγνωστα τοῖς παρευρισκομένοις καὶ ἐπικοινωνοῦσι. Μᾶς ἔλεγε δὲ πνεῦμα τι πέρισυ ἐν Καίρω παρὰ τινι φιλικῇ οἰκογενείᾳ. «Ἰδοὺ, θὰ σᾶς ζωγραφίσω τὸν Κολόμβον, τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, τὸν Ναπολέοντα» καὶ ἐσχεδιάζεν ἐπιτυχῶς τὰς προτομὰς αὐτῶν μετὰ συνέχειαν γραμμῶν ἀπίστευτον. Εἶτα μᾶς ἤρώτα: «τίνα θέλετε νὰ ἰχνογραφήσω;»—Τὸ δεῖνα πρόσωπον (ἀποθανόν) τῷ ἐλέγομεν. Καὶ ἀμέσως ἐσχεδιαγράφει αὐτὸ πρὸς ἐκπληξιν πάντων.

Ἡ γραφὴ εἶναι εὐκόλος καὶ εἰς μεγαλειότερον κύκλον ἀνθρώπων καὶ δύναται πᾶς τις νὰ γράφῃ, καθ' ὑπόδειξιν τοῦ πνεύματος, ἀρκεῖ νὰ ἔχη πίστιν, ὑπομονὴν καὶ θέλησιν. Δύναται τις νὰ δοκιμάσῃ, ἰδίως κατὰ τὴν νύκτα, δύο ὥρας τοῦλάχιστον μετὰ τὸ φαγητόν, διότι δὲν πρέπει ὁ στόμαχος καὶ ἡ κεφαλὴ του νὰ ἴναι βεβαρῶμενοι.

Ὁ θέλων νὰ συγκοινωνήσῃ διὰ τῆς γραφῆς μετὰ τοῦ πνεύματος, δύναται νὰ καθίσῃ παρὰ τινι τραπέζῃ καὶ λαμβάνων γραφίδα, περιμένει, κρατῶν ταύτην ἑλαφρῶς πρὸ τοῦ χάρτου. Εἶτε δὲ διὰ μέσου πνευματιστοῦ ἢ καὶ μόνος προσκλῆι τὸ πνεῦμα, ἐν ὀνόματι τῆς θεῆς δυνάμεως, νὰ προσέλθῃ. Ἄν δὲ ταῦτα ἐκτελῇ ἐν συστολῇ, πίστει καὶ εὐλαβείᾳ, ἡ χεὶρ του ἢ κινήσῃ καὶ ἢ γράψῃ ἀφ' ἐκυτῆς. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἕως ὅτου τὸ πνεῦμα ἐξοικειωθῇ μετὰ τὴν χεῖρα ταύτην, δυνατόν νὰ μὴ δυνήσῃ νὰ γράψῃ ἢ ἀπλὰς γραμμάς, εὐθείας ἢ διακεκομμένας, σχήματα παικίλια, ἅνευ δὲ συναρμολογῆς λέξεων. Βραδύτερον

ὅμως καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐπέεργεταὶ εὐκολίᾳ καὶ ἡ χεὶρ γράφει εὐχερῶς λέξεις καὶ συμπληροῦ ὁμιλίαν. Ἀπικτεῖται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καὶ ὑπομονὴ καὶ ἐγκρατέρεσις, ὡς νὰ ἐκμυθίσθη τις νὰ γράφῃ ξένην γλῶσσαν.

Ὁ πνευματιζόμενος δέον πολὺ νὰ προσέχη εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ πνεύματος, μετ' οὗ ἐν ἀρχῇ ἰδίως συγκοινωνεῖ, κηθόντων πονηρῶν καὶ ἐλαφρῶν πνεύματα προσερχόμενα, διεισδύουσι εἰς τὴν ἐπικοινωνίαν καὶ βλαβηρῶν κακοτροπῶν νὰ κυριεύωσι τὴν συνείδησιν τοῦ ἐπικοινωνήσαντος. Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν δυσκολωτάτων. Τότε δὲ ἐπικοινωνοῦν φαινόμενα μεγάλου ζήλου πρὸς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ πνεύματος, εὐχρηστικῆς εἰς τὰς ὁμιλίαις του, ὑποσχέσεις μεγάλα ἐκ μέρους του καὶ τέλος ἀποτυχία εἰς τὰ νομιζόμενα, δι' ἀντιξίων καὶ ψευδῶν ἀπκνήσεων, ἕως ὅτου ἀπκυθῶν ὁ ἀπκτώμενος, ἀπκνεῖται τὸν πνευματισμὸν, ἀπογοητευμένος ἐλαμβάνων τοῦτον ὡς φανταστικὴν ἀπίστην καὶ οὐχὶ πνευματικὴν ἀλήθειαν.

Τούναντίον ὁ μετὰ σπουδῆς, αὐστηρότητος καὶ ἠθικῆς κρίσεως πρᾶκτοῦ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀνελλισσομένων πρὸ αὐτοῦ πνευματικῶν φαινομένων, περισυλλέγει τὰ ὠφέλιμα καὶ ἀπορρίπτει τὰ βλαβερὰ, ἕως ὅτου γενόμενος κύριος τοῦ καλοῦ καὶ στερεοῦ ἐδάφους, ἐξηκνεῖται εἰς ὁ ἐπιθυμεῖ σημεῖον, τῆς ἀσφαλοῦς δηλονότι συγκοινωνίας καὶ ὁμιλίας μετὰ καλῶν καὶ σοβαρῶν πνευμάτων. Καὶ δὲν ὑπάρχει ὠρικότερον, χριστιανικώτερον, ἠθικώτερον καὶ ἀγίοτερον πρᾶγμα τῆς μετ' ἀνωτέρων πνευματικῶν ὄντοτήτων ἐπικοινωνίας μας γράπτως, καθ' ἣν αὐταὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμοιβῆς ἢ συμπεροντος, ἀλλὰ μόνον ἐμφορούμενοι ὑπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπερτάτου ὄντος καθιερωθείσης ἀγ. ἀρχῆς, τῆς ἐξασκήσεως δηλ. τοῦ καλοῦ, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγάπης, οὐ μόνον συμβουλεύουσιν, ἀλλὰ καὶ διδάσκουσιν διαρκῶς, ἐπὶ τῇ βίᾳ ταύτῃ, τὴν διὰ διαφόρων μέσων ἀπόκρητιν τῆς ὑπερτάτης ἀληθείας, δι' ἧς καὶ μόνης ὁ ἄνθρωπος προοδεύει καὶ τελειοποιεῖται. Ἡ δὲ ἀντίθετος, τῶν πονηρῶν δηλονότι πνευμάτων ὁδός, εἶναι, ὡς προείπομεν, τὸ ψεῦδος, ἡ δὲ τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων πρόσκαιρος σωματικὴ εὐχρηστικῆς καὶ διασκεδάσεως, ἣτις ἀγεί εἰς τὰς καχεξίας, τὰ πάθη, τὰς νόσους καὶ τὴν ἀπώλειαν τοῦ μέλλοντος πνευματικοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς εἰρηναίας ἀπολαύσεως πάντων ἐκείνων τῶν ὑπερτάτων ἐπικοινωνημάτων τῆς μελλούσης ζωῆς; καθόσον δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ὅτι μετὰ τὴν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀπελασίαν μας, ἔχομεν νὰ δικινύσωμεν συνέχειαν πνευματικῆς ζωῆς καὶ νὰ ἐπιφορτισθῶμεν μετ' ἄλλα καθήκοντα, ἀναλόγως τῆς τάσεως καὶ μορφώσεως ἣν ἐπέβαλαμεν εἰς ἐκυτοὺς διὰ τῆς διαβιώσεώς μας.

Ἡ γραφὴ τῶν πνευμάτων γινόμενη καθ' ὑπόδειξιν αὐτῶν τῶν πνευμάτων εἶναι σχετικὴ

ΑΒΒΑΣ ΣΠΕΡΙΝΔΕΟ

μετὰ τὰς ἐρωτήσεις ἡμῶν, τὴν ἀνάπτυξιν μας καὶ τὰς ἐπιθυμίας μας, ἐνεχεῖ δηλονότι ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς τάξεως καὶ ὁμοροσύνης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ πρέποντος. Οὐδὲ ὅμως δὲ παράδοξον, ἂν αἱ ἀπκνήσεις των δὲν συμφωνοῦσι πρὸς ταύτας, διότι τὰ ἀγαθὰ πνεύματα προορισμὸν ἔχοντα νὰ μᾶς ὀδηγήσωσιν εἰς τὸ καλόν, οὐδέποτε θὰ συμβουλεύσωσι σοβαρῶς ἡμᾶς τίνα τρόπον θ' ἀπολαύσωμεν τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ καὶ διότι τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ ὡς γνωρίζομεν, δὲν ἄγουσιν εἰς τὴν ἀπόλυτον εὐτυχίαν, καὶ ἀπόδειξις οἱ περὶ ἡμᾶς πλούσιοι καὶ ἰσχυροί, οἵτινες θεωροῦνται καθ' ὅλον τὸν βίον των δυστυχέστεροι καὶ αὐτῶν τῶν πενήτων. Τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἀποτελοῦσιν αἱ ἀπολαύσεις μόνον, τὸ χρέμα, αἱ διασκεδάσεις, τὰ φηγητά, αἱ μάταιαι ἐπιδείξεις καὶ ἐρήμεροι δόξαι, ἀλλ' ἡ ταπεινότης, ἡ ἀρετὴ, ἡ ἡμεμία τῆς ψυχῆς καὶ τῆς συνειδήσεως καὶ πᾶσαι αἱ πνευματικαὶ ἀγαλλιάσεις, αἵτινες διακροῦσι καὶ πέραν τοῦ τάφου.

Ἀκράδαντον πεποιθήσιν ἔχομεν ἡδὴ, ὅτι πολὺ συντόμως, χάρις εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν, ἣν ἀπὸ τινος δεικνύουσι πολλοὶ σοφοὶ τοῦ κόσμου ἀμφοτέρων τῶν ἡμισφαιρίων, πρὸς ἐξήγησιν τῶν σπουδαίων αὐτῶν πνευματικῶν φαινομένων, ἰδίως τῆς γραφῆς καὶ τῶν ἀοράτως μετακινουμένων ἀντικειμένων, θέλομεν προοδεύσει τοσοῦτον εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῆς ἀποκαλύψεως, ὥστε νὰ δυνάμεθα ἐν προσεχέῃ μέλλοντι, οὐ μόνον νὰ μὴ ἀμυβήλομεν περὶ τούτων, ἀλλὰ καὶ νὰ εὐρισκόμεθα εἰς ἀρτιστέρων καὶ πληρυστέρων συνάρεϊαν καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν πνευμάτων.

Δραττόμενοι δὲ τῆς εὐκαιρίας τῆς ἐπὶ σχετικῶς θέματος ἀσχολίας μας, δημοσιεύομεν ὡδε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀρτι τελευτήσαντος διασήμου ἱατροφιλοσόφου Κρίστοφοῦ Λομπρόζου, κατὰ γινόμενον εἰς τὴν μελέτην τοῦ πνευματισμοῦ καὶ

συγγράφοντας, ως μεσάζοντας, άρθρον του περι τῆς μετακινήσεως καὶ αἰωρήσεως τῶν ἀντικειμένων, ὡς ἡ προκειμένη δευτέρα εἰκὼν μὲς παρίστανται, καὶ περὶ τῶν θυμικῶν φαινομένων τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἐμφανίσεως τῶν πνευμάτων καὶ τρίτον τὴν εἰκὼνα τοῦ διασήμεου ἐπιστήμονος ἀββᾶ Sperindeo, ὅστις μετὰ τοῦ καθηγητοῦ τῆς χημείας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Νεαπόλεως κ. Januario ἀπέδειξεν ἐπιστημονικῶς καὶ περιτράνωσ διὰ τῆς ἀπορροφίσεως ποσότητος τινος τῶν χρωμάτων τοῦ φασμασκοπίου ὑπὸ ἀντικειμένου προεκκλωμένου μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ὅτι τὸ ἐν τῇ φιάλῃ πεπηγμένον αἷμα τοῦ Ἀγ. Ἰανουαρίου (1), ἣτις ὑπάρχει κατατεθειμένη ἀπὸ τοῦ 1647 ἐν τῇ Μητροπόλει τῆς Νεαπόλεως τῆς Ἰταλίας πραγματικῶς ρευστοποιεῖται ἐν φυσικῶτάτῃ καταστάσει αἵματος, θυμικὸν ὅπερ τακτικῶς παρατηρεῖται 18ος τοῦ ἔτους coram populo ἐπαναλαμβανόμενον, ὡς ἐπιβεβαιούται ἐπισήμως ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, τοῦ ἀρχιεπισκόπου Νεαπόλεως, τῶν ἱερέων, βουλευτῶν καὶ πάντων τῶν ἐν τέλει ἐν γένει (2).

Ἡ θυμικουργία αὕτη μετατροπὴ τοῦ ξηροῦ αἵματος εἰς νωπὴν κατάστασιν, ἀνευ τῆς ἀπαιτήτου ἀποσυνθέσεως, τί ἄλλο εἶναι ἢ ἀόρατος πνευματικὴ ἐπίδρασις, ὡς τὰ τῶσα ἄλλα πνευματικῶς φαινόμενα;

Εἰς τὸ προσεγὲς τεῦχος θέλομεν διαπραγματευθῆ περὶ τῆς ἐπεμβάσεως πονηρῶν πνευμάτων ἐν ταῖς μετὰ τῶν καλῶν πνευμάτων συνομιλίαις μας, ἐξ οὗ ἐπέρχεται ἀμφιβολία καὶ σύγχυσις εἰς τὰς δηλώσεις τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων.

Φ. Πρίντεζης.

(1) Saint Janvier, eveque de Benevent, martyr en 305. Patron de Naples, On conserve une fiole de son san coagulé gliqueu se liquefierait, dit la legende le jour de sa fête et autres circonstances.

(2) Le Miracle de Saint Janvier (G. Beauchesne Edit. Paris, 1909.

Η ΜΑΝΤΙΚΗ

ΩΣ ΓΝΩΣΤΟΝ, ἡ τέχνη ἢ ἐπιστήμη τοῦ προγινώσκειν τὰς θείας βουλὰς καὶ εἰδικώτερον τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐκλήθη *μαντική*. Ὑφίσταται δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης ἱστορίας τοῦ κόσμου, ὅπως καὶ ὁ πνευματισμός.

Τὸ νὰ μὴ δύνανται δὲ μέχρι τοῦδε οἱ ἀντιστρατεύμενοι καὶ μὴ προαδεχόμενοι τὴν μαντικὴν καὶ τὸν πνευματισμὸν νὰ ἀνκίρῶσιν καὶ ἀνατρέψωσιν τὰ πραγματικὰ φαινόμενα αὐτῶν, ἀποδείκνυσιν, ὅτι ὁ ἀόρατος κόσμος τῶν πνευμάτων ὑφίσταται καὶ δὴ ἐκδηλοῦται καὶ ἐρ-

χεται καὶ εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὰ δὲ τὰ σύγχρονα πειράματα, εἰς ἃ νῦν προβαίνουσιν οἱ ἐπιστημονικοὶ κύκλοι ἀμφοτέρων τῶν ἡμισφαιρίων μας πρὸς ἐπιστημονικὸν καθορισμὸν τῶν φαινομένων τούτων, τί ἄλλο δηλοῦν ἢ ὅτι πιστοποιοῦσιν οὗτοι τὸ κύρος αὐτῶν; Δὲν ἔχομεν δὲ τὰς γνώμας ἀπειρακρίθμων σοφῶν καὶ ἐπιστημόνων, οἵτινες ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν ἡμερῶν μὲς ἐπεσφράγισαν καὶ ἀπεδέχθησαν ταῦτα, προσωπικῶς δὲ καὶ συμμετέσχον εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τούτων ὑπερφυσικῶν φαινομένων; Εἶναι πλέον ὀρθὸν καὶ λογικὸν ν' ἀμφιβάλλῃ τις περὶ τούτου καὶ νὰ διδῇ προσοχὴν καὶ πίστιν εἰς τοὺς ἀντιφρονούντας καὶ ἀντιστρατευομένους πρὸς τὸ δυνατόν τοικυτῆς ἐπικοινωνίας μετ' ἀοράτων ὄντων καὶ ἀπκρουόμενος διαρρήθην τὴν ὑπόστασιν αὐτῶν ἢ ἀποφθεγγόμενος ἐξ ἐλαφροῦς πεποιθήσεως, ὅτι δυνατόν μὲν τέλος τοῦτο, ἀλλ' ὅτι προέρχεται ἐκ δαιμονικῆς πηγῆς; Περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψωμεν περισσότερο ἐπὶ τούτου σαθροῦ καὶ ἀνοήτου ἐδάφους, καθόσον οἱ ἐπ' αὐτοῦ ἰστάμενοι προφανῶς ἀποκλύπτονται ὡς ἐντελῶς ἀγνοοῦντες τὰ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα, ὡς οὐδέποτε ἐγκύψαντες εἰς ταῦτα οὐδ' ἐκ περιεργείας ἔτι, φυσικῶς δὲ μὴ ἐνδιατρίψαντες εἰς τὴν ἰστορίαν, τὸν ἀψευδῆ μάρτυρα τῆς φυσικῆς ἐξελίξεως τῆς ζωῆς. Καὶ μολονότι ἡ θεολογία καὶ ὁ Χριστιανισμός, οὗς μερικοὶ τούτων πιστεύουσι καὶ ἀποδέχονται, τοῖς παρεχούσι τὰ μέσα καὶ τὴν πειθῶ πρὸς σωφρονισμόν, ἐν τούτοις ἢ ἐπιμονῇ καὶ πεισμονῇ τοῖς προσδίδει τὸσαύτην τύφλωσιν, ὥστε ν' ἀπκρῶνται καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον φῶς.

Ἄπαντες σχεδὸν οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ ἐπίστευον εἰς τοὺς μάντις, οἵτινες εἶχον τὸ προσὸν τοῦ γινώσκειν καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα, τοῦ ἀποκαλύπτειν τὰ ἄγνωστα καὶ ἐπικοινωνεῖν μετὰ τῶν πνευμάτων ἢτε χάρις εἰς ὑπερφυσικὴν ἔμπνευσιν, ἢτε διὰ τῆς εὐστόχου ἐρμηνείας σημείων καὶ φαινομένων, ἧς αὐτοὶ ἐκ πείρας κατεῖχον τὸ μυστήριον.

Οἱ Πέρσαι, οἱ Χαλδαῖοι, οἱ Αἰγύπτιοι ἐπίστευον εἰς τὴν μαντικὴν, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Ἰσραηλιταί, οἵτινες καθιερώσαντες βαθμηδὸν εἶδος λατρείας εἰς αὐτήν, ὑπὸ διαφόρους μορφάς, ἀπεδέξαντο ἐξ αὐτῆς καὶ τὴν ὑπαρξίν προφητῶν, εἰς οὓς ἔτρεφον ἀπόλυτον πεποιθήσιν, καθόσον ἐκτός τοῦ ὅτι ἦσαν ἄνδρες διακρινόμενοι διὰ τὴν πρὸς τὸν θεὸν εὐσέβειαν καὶ πίστιν των, ἐξελαμβάνοντο καὶ ὡς ἔμπνευσμένοι γινώσκται τῶν βουλῶν αὐτοῦ. Ἡ παλαιὰ διαθήκη ἀναφέρει καὶ πιστοποιεῖ ταῦτα.

Ὡς παρ' ἄπαις τούτοις τοῖς λαοῖς, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἡ μαντικὴ ἦτο στενώτατα συνδεδεμένη μετὰ τῆς θερησκείας: ὁ δ' ἐν Ἑλλάδι ὄργανισμός αὐτῆς, ὡς ἐντελέστερος καὶ λίαν σπουδαῖος, ἐνδιαφέρει ἰδίως ἡμᾶς τοὺς Ἑλ-

ληνας καὶ αὐτὸν θὰ προσπαθήσωμεν εἰδικώτερον ἐνταῦθα νὰ περιγράψωμεν.

Ἐν Ἑλλάδι ἡ μαντικὴ διεκρίνετο διττῶς, εἰς καθαρὰν λεγομένην μαντικὴν καὶ εἰς μικτήν, καὶ ἡ μὲν καθαρὰ ἐξήσκετο διὰ τῶν μαντείων ἢ τῶν ἐμπνευσμένων μάντεων, ἡ δὲ μικτὴ ἐβασίλευε ἐπὶ διαφόρων, ὡς ἐπὶ τὸ πλειστον, τυχαίων σημείων ἢ γεγονότων, ἅτινα οἱ μάντις ἠρμήνευον ὡς συμβεβημένα γεγονότα τοῖς ἀνθρώποις.

Οἱ κυρίως τὰς θείας βουλὰς διακηρύνοντες τοῖς ἀνθρώποις θεοὶ ἦσαν ὁ Ἀπόλλων καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς, εἰς τούτους δὲ ἦσαν ἀφιερωμένα τὰ ἐπισημότερα τῶν τότε μαντείων, ἅτινα ἐθεωροῦντο ὡς τόποι ἱεροί, ἐν τοῖς ὁποίοις οἱ θεοὶ καὶ τὰ πνεύματα ἐγνώριζον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς βουλὰς των, συνεβούλευον αὐτοῖς ἢ προέλεγον τὰ μέλλοντα. Τὰ μαντεῖα ταῦτα ἐκκλῶντο καὶ χρηστήρια, αἱ δὲ παρεχόμενα ἀποκαλύψεις χρησμοὶ.

Τὰ ἐπισημότερα τῶν ἐν Ἑλλάδι μαντείων ἦσαν τὰ ἐξῆς: Τὸ ἀρχαιότατον καὶ ἱερώτατον μαντεῖον τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, τὸ δημοτικώτατον καὶ γνωστότατον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς. Τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν Ἀββίῃ τῆς Φωκίδος καὶ τὸ ἦττον σημερινὸν τοῦ Διονύσου ἐν Ἀμφικίᾳ. Ἐν Βοιωτίᾳ δὲ πλείστα ὅσα μαντεῖα ὑπῆρχον, τῶν ὁποίων τὰ ἐπισημότερα ἦσαν τὸ Ἀμφιάρειον παρὰ τὸν Ἄρωπόν, τὸ ἄντρον τοῦ Τροφωνίου παρὰ τὴν Λεβιάδειαν, τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος Σπονδαίου εἰς τὰς Θήβας, ὅπου οἱ χρησμοὶ ἐξήγοντο ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐκ τυχαίων ἤχων, τὸ ἐν Ἰσμηνίῳ κτλ. Ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ τοῦ Διὸς, ὅπου ἐλαμβάνοντο χρησμοὶ καὶ ἐκ τοῦ πυρὸς τῶν θυσιῶν, ἐν Διδύμοις παρὰ τὴν Μίλητον τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα. Ἐν Δήλῳ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου μόνον τὸ ἔθερος ἐδίδοτο χρησμοί, ἐν Ἀρχαῖᾳ τὸ τοῦ Ἐρμῶ, ἐν Φαρκίᾳ ὅπου προσερχόμενοι εἰς τὸ ἐν ἄγορᾳ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, ἠρώτων κρυφίως εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ ὅτι ἤθελον, φράττοντες δὲ τὰ ὄρα ἐξήρχοντο ἐκ τῆς ἀγορᾶς, ὅτε ἀπέφρασσον αὐτὰ καὶ τὴν πρώτην λέξιν, τὴν ὁποίαν ἤκουον ἀπὸ τῶν τυχόντων, ἐξελάμβανον ὡς χρησμὸν τὸ τῆς Δήμητρος ἐν Πάτραις, ἐνθα κάτοπτρον βυθίζόμενον εἰς ἱερὰν πηγὴν, προέλεγε τὴν ἐκδοσὴν πάσης νόσου, πολλάκις δὲ ὑπεδείκνυε τὸν νεκρὸν ὡς ζῶντα ἢ ὡς νεκρὸν τοῦ Ἡρακλέους ἐν Βούροις, ἐνθα οἱ μαντεύμενοι ἐριπτον τέσσαρους ἀστραγάλους καὶ δι' αὐτῶν εὕρισκον τὴν ἐρμηνείαν τῶν διαφόρων συνδυασμῶν ἐντὸς εἰδικῶν πινάκων ἐκεῖ ὑπαρχόντων. Ἐν τῇ Αὐδικῇ ἐρήμῳ τὸ ὑπὸ τῶν Κυρηναίων ἐξελληνισθὲν καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων συχνότατα συμβουλευόμενον μαντεῖον τοῦ Διὸς Ἀμμωνος τὸ ἐν Οἰτύλῳ τῆς Λακωνίας ἱερὸν μαντεῖον τὸ ἐν Ἐπιδάμῳ περίφημον μαντεῖον τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ ἀρρωστοὶ ἐκοι-

μῶντο ἐπὶ μίαν νύκτα, ἐβλεπον δὲ κατ' ὄναρ τὰ μέσα τῆς θεραπείας των. Τὸ αὐτὸ συνέβαινε καὶ ἐν τῷ μαντεῖῳ τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης παρὰ τὴν Νύσαν τῆς Καρίας, Χαρῶνιον ἄντρον λεγόμενον.

Ἐπῆρχον τέλος τὰ Νεκρομαντεῖα ἢ ψυχοπομπεῖα, εἰς τὰ ὅποια οἱ μαντεύμενοι ἔθνον τοῖς ὑποχθονεῖσι θεαῖς καὶ ἐπεκαλοῦντο τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, ἐν Θεσπρωτείᾳ δὲ παρὰ τῇ λίμνῃ Ἀθήρῳ ὑπῆρχον τὸ ἀρχαιότατον καὶ ἐπισημώτατον καὶ ἄλλα τινὰ ἄλλα καὶ ἄλλα.

Τινὰ τῶν μαντείων τούτων εἶχον Πανελλήνιον φήμην καὶ ἰδίως τὸ τῶν Δελφῶν, τὰ ὅποια διὰ τῶν χρησμῶν των ἐπέδρασαν μεγάλως ἐπὶ ἐκστρατειῶν, μαχῶν, συμμαχιῶν, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐν γένει πολιτικὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος.

Ἐκτός τῶν μαντείων τούτων, ἐν τοῖς ὁποίοις οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν ἐδίδοσαν τοὺς χρησμούς, κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ ἀπεκάλυπτον τὰ διανοήματα τῶν θεῶν, ὑπῆρχον καὶ ἀνεξάρτητοι μάντις, ἐνέχοντες τὴν μαντικὴν δύναμιν, ὡς ἦτο ὁ περίφημος Κάλχας, ὁ Μελάμπος, ὁ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου μνημονεύμενος, ὡς καὶ οἱ κληρονομήσαντες τὴν μαντικὴν αὐτοῦ δύναμιν ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐν Ἀργεῖ, Μελαμπίδαι, οἱ Βάκιδες, ἐπίσημον μαντικὸν γένος ἐν Βιωτίᾳ, ὁ Μουσαῖος, οὗτινος οἱ λόγοι ἐφυλάττοντο ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, οἱ Γαλαῖοι ἐν Σικελίᾳ, αἱ Σίβυλλαι κτλ.

Τῆς δὲ μικτῆς ἢ ἐντέχνου μαντικῆς τέχνης τὰ κυριώτερα ἦδη ἦσαν Ἀ' ἡ ἱερομαντεῖα ἢ ἱεροσκοπεῖα, τούτεστιν ἡ ἐξέτασις τῶν σπλάγχων τῶν θυσιζομένων ζώων, ἰδίως τοῦ ἥπατος κατὰ τὸ χρῶμα, τὸ σχῆμα κτλ. Ἡ παρατήρησις τῆς φλογὸς τῆς θυσιᾶς (πυρομαντεῖα) ἢ τῆς διαθέσεως τοῦ θύματος, ἀπαγορευμένη εἰς τὴν θυσίαν. Β' Ἡ οἰωνοσκοπεῖα, ἣτοι ἡ ἐξέτασις τῆς πτήσεως τῶν οἰωνῶν, ἀετῶν, ἱεράκων, γλαυκῶν, ἐρωδιῶν κτλ. Τὸ ἐπισημώτατον εἶδος τῆς ἐντέχνου μαντικῆς, ἔθεν καὶ ἡ σημασία τῆς λέξεως οἰωνός:—σημεῖον, προμήνυμα τὰ πτηνὰ ταῦτα ἐθεωροῦντο ἀπεσταλμένοι τῶν θεῶν. Γ' Ἡ ἀπὸ τῶν ἀδιοσημειῶν λεγομένων μαντικὴ καὶ ἐν γένει ἢ ἀπορρέουσα ἀπὸ παντός ἐκτάκτου ἀσυνήθους καὶ ἀπροσδοκῆτου φαινομένου ἢ γεγονότος μαντικὴ. Δ' Ἡ ἀπὸ τῶν ὀνείρων μαντικὴ, ὀνειροσκοπεῖα λεγομένη, ἐξηγουμένων τῶν ὀνείρων ὑπὸ τῶν ὀνειροπάλων ἢ ὀνειροσκόπων. Ε' Ἡ ἀπὸ τῶν τυχαίων φωνῶν καὶ κινήσεων προερχομένη μαντικὴ, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος, ὅτε ὁ Λεωτυγίδης προτρεπόμενος ὑπὸ τῶν Σαμίων νὰ προσέβλη τὸς Πέρτας ἐν Μυκίᾳ, ἐρωτᾷ τὸ ὄνομα τοῦ ἀπεσταλμένου Σαμίου καὶ ἀκούσας «Ἀγησίστρατος» ἀπαντᾷ ἀμέσως «Δέκομαι τὸν οἰωνόν». ΣΤ'. Ἄλλα εἶδη εἶνε ἡ κωμικομαντεῖα, ἡ κοσμομαντεῖα, ἢ χειρομαντεῖα, ἢ ἀξιομαντεῖα κτλ. Τοιαύτη οὖν ἐν γένει ἦτο ἡ μαντικὴ τῶν Ἑλλήνων, ἣτις

τοσοῦτον κύρος καὶ φήμην εἶχε λάβει κατὰ τοὺς τότε χρόνους, ὥστε καὶ βασιλεῖς καὶ στρατηγοὶ καὶ πολιτικοὶ καὶ σοφοὶ καὶ ἐπίσημοι ἄνδρες μετέβηκινον παρὰ τοῖς μαντείοις αὐτῶν, ὅπως λάβωσι χρησμών. Τοσοῦτον δὲ ἀφ' ἑτέρου οἱ χρησμοὶ ἦσαν σοδαροὶ καὶ ἐπιτυχεῖς εἰς τὰς ἐκδηλώσεις των, ὥστε πολλὰκις οἱ ἐνδικερρομένοι ἐκένουν τὰ βελάντια των ἐν ταῖς ταμείοις τῶν μαντείων αὐτῶν, ἕτινα ἦταν σεβαστὰ εἰς ὅλον τὸν γνωστὸν τότε κόσμον.

Ἐν τούτοις ὅπως ἔλα τὰ γήϊνα, ὁμοίως καὶ τὸ γήητρον αὐτῶν σημαντικῶς κητέπεσε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς προκλήσεως τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅτε οὕτως ἀνέλαθε τὴν διοίκησιν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς θεῶν προκρημάτων.

Ἡ μαντική εἰσήχθη βραχύτερον παρὰ τοῖς Ρωμαίοις, ὡς καὶ παρὰ τοῖς γερμανικοῖς λαοῖς, οἵτινες μεγάλως ἐξετίμων αὐτὴν καὶ ἠσκίετο αὐτὴ ἰδίως ὑπὸ τῶν ἱερέων, τῶν οἰκοδοσοτῶν καὶ τῶν γυναικῶν, δικτηρηθεῖσα ἐν τῇ Δύσει ἐπισήμως καθ' ὅλον τὸν Μέσον Αἰῶνα. Κατὰ δὲ τὸν 15ον καὶ 16ον αἰῶνα ἀνέλαμψαν πάλιν αὐτῆσι διάφορα εἶδη ἐλληνικῆς καὶ ἀρχαίας καταγωγῆς μαντικῆς, ὡς ἀστρολογίαι, χειρομαντεῖαι, ὄνειρομαντεῖαι κτλ. Ὁ δὲ μῦθος τοῦ Φάουστ περιεχει τοιαῦτα στοιχεῖα.

Ὅτι ὅμως χαρακτηριστικὸν περὶ μαντικῆς καὶ πνευματισμοῦ παρκτηροῦμεν εἰς τὸν Μεσαιῶνα, καθόσον τὰ δύο ταῦτα εἰσὶν ἀλληλένδετα, ὡς σχετιζόμενα μετὰ τῶν πνευμάτων, ἐκδηλοῦντων ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιστάσεσιν τὴν θέλησιν αὐτῶν καὶ συμμετοχὴν, εἶναι ὅτι ὁ τότε κληρὸς, ἐνῶ ἐπισήμως καὶ προεβλεπετο καὶ ἐξήσκει τὸν πνευματισμὸν (ὅρα ἱστορίαν καὶ περὶ Ὁρθαλιῶν) νῦν ἀπαρνέεται πάντα ταῦτα καὶ θεωρεῖ ἀδύνατον, ἂν ὅχι ἀντιχριστιανικὴν τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν πνευμάτων καὶ ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου οἱ ἐπιστημονικοὶ κύκλοι πανταχόθεν ἤδη ἐπιδίδονται, καταγινόμενοι εἰς τὴν φυσιολογικὴν ἐξήγησιν τῶν περιεργῶν αὐτοῦ φαινομένων. Οὐ παρελεύσεται δὲ, καθ' ἡμᾶς, πολλὸς ἐτι χρόνος καὶ πάντες οἱ ἄπιστοι καὶ ἀμφιβέλλοντες θὰ σιγήσωσι πρὸ τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας.

Φ. Πρίντζης

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Οἱ κτύποι τοῦ ὥρολογίου ἀκουόμενοι εἰς τὸ ἄκρον πυθόρα.

Ἴδου καὶ εἰς τρόπον ν' ἀκούῃ τις τοὺς κτύπους τοῦ ὥρολογίου μακρόθεν διὰ μέσον μεταλλικοῦ ὀδηγοῦ. Λάβετε πυθόρακον ἄκροτοῦ μήκου ὡς ἐν τῇ ἐκνυτῇ ἡμῶν εἰκόνι ἐμπρὶνεται ἡ ἐτέ-

ρου εἴδους ράβδον μεταλλικὴν καὶ τοπιθετήσατε τὸ μὲν ἀνώτερον αὐτῆς ἄκρον παρὰ τῷ ὠτί σας, εἰς δὲ τὸ ἀντίθετον κάτωθι ἄκρον θέσατε εἰς ἐπαρῆν τὸ ὥρολόγιόν σας. Οἱ κτύποι τούτου θ' ἀκουσθῶσι τοσοῦτον εὐκρινῶς, ὥστε τὸ ὥρολόγιον νὰ εὐρίσκετο προσηρμωμένον ἐπὶ τοῦ ὠτός σας. Ἐὰν δὲ ἀφαιρέσητε τὴν πυθόρακον καὶ ἀφήσητε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν τὸ ὥρολόγιον, δὲν θ' ἀκούσθητε ποσῶς τοὺς κτύπους καὶ θὰ ἐνοήσητε τὴν διαφορὴν ἐν ταῦτῳ δὲ θὰ παρκτηρήσητε τὴν ἐξαιρετὸν ἀγωγιμότητα τῶν μετάλλων διὰ τοῦ ἤχου.

Τὸ πείραμα τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ εἰς μεγαλύτερον κλίμακα.

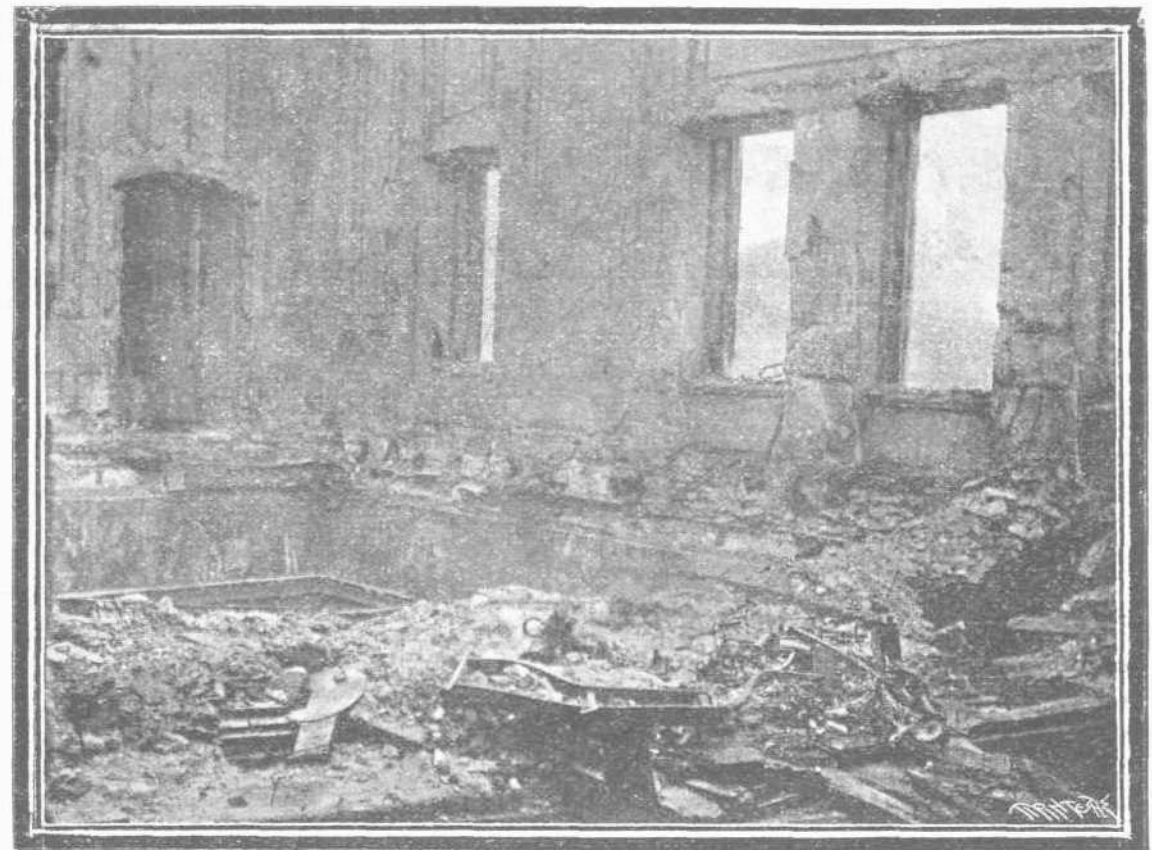
A. II.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Τὸ ὕδωρ ἔχει τὰ κατὰ του, ἀλλὰ ἔχει καὶ τὰ κακά του. Προσέχετε νὰ τὸ πίνετε φυσικῶς καθρὸν καὶ νωπὸν, ψυχρὸν τὸ θέρος, θερμὸν τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ εἰς μέσην θερμοκρασίαν Πίνετε ὅσον διψᾶτε. Μὴ λούεσθε πρὶν ᾠνεύσθητε καὶ οὐδέποτε κατὰκοποι ἢ ὕδρωμένοι νὰ ἐξέρχεσθε δὲ τοῦ λουτήρος εὐθὺς ὡς αἰσθανθῆτε ρίγος. Ἐὰν δ' ἔχετε ἰσχυρὴν κρᾶσιν, δύνασθε νὰ λούεσθε τὴν πρωίαν πρὸ τοῦ προγεύματος αἱ δὲ νεάνιδες, τὰ παιδία καὶ οἱ ἀδύνατοι 2-3 ὥρας μετὰ τὸ πρωτὸν πρόγευμα. Οἱ ὑποκείμενοι εἰς ζάλην, παλμούς, λιποθυμίαν καὶ καρδιακοὶ δέου ν' ἀπνεύγωσι τὸ λουτρὸν.

Οἱ πύσγοντες ἀπὸ ἐλακ, τριχοφάγον, καὶ ἐν γένει δερματικὰ νοσήματα, δὲν πρέπει νὰ πλύνονται μετὰ καθρὸν ὕδωρ, διότι δίδουσι τροφὴν εἰς τὰ μικροβία. Δύνανται ὅμως νὰ βράσωσι τὸ ὕδωρ καὶ συγκεράσωσι με βορικὸν ἢ ἄλλως.

Φ. II.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΤΡΟΠΑΙΩΝ ΤΩΝ ΚΑΕΝΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

ΑΠΟ ΒΑΤΟΥΜ ΕΙΣ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ

Ἡμῖν καὶ πάλιν εἰς Βακούμ, τὴν τελευταίαν παρκαλίαν πόλιν τῆς Ρωσίας ἐν τῷ εὐξείνῳ καὶ ἀνέμενον εὐκαιρίαν, ἵν' ἀπέλθω ἐκεῖθεν διὰ τὴν Τραπεζοῦντα, διότι καὶ πάλιν ἔνεκα τῶν ὀλίγων χολερικῶν κρουσμάτων, ἕτινα συνέβηκινον ἐν Ρωσίᾳ, ἢ Τουρκίᾳ εἶχεν ὑποβάλλει εἰς μερικὴν ἀθήκασιν τὰς ἐκ Ρωσίας ἐν γένει προσελεύσεις. Ἐνῶ δὲ ἐσκεπτόμην ν' ἀνχωρήσω αὐθημερὸν με ἀτμόπλοιον τῆς ἐταιρείας Μεταξερὶ, μοι λέγει ὁ κ. Σιμόνωφ, κάλλιστος πάντοτε φίλος καὶ εὐγενεὺς συμπεριφορᾶς :

— Τί βιάζεσθε, τότεν ταχέως νὰ φύγετε, αὔριον ἔχομεν τὸ Αὐστριακόν.

Ἄλλὰ τὴν ἐπαύριον τὸ Αὐστριακὸν ἀνεχώρει ἄνευ ἐπιβιτῶν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ παρκαμένω.

— Ἐξ αἰτίας σου, δὲν ἔφυγα κ. Σιμόνωφ, λέγω εἰς τὸν φίλον μου, ἐπιτρέψτες παρ' αὐτῷ.

— Τί βιάζεσαι, μοι λέγει ἐκ νέου, φεύγεις μεθ' αὔριον μετὰ τὸ Ἰταλικόν.

— Ἄλλὰ τὸ Ἰταλικόν δὲν ἔρχεται, ἔπαθεν ἀβερὶαν.

— Αἶ, τί βιάζεσαι, μοι λέγει πάλιν ὁ κ.

Σιμόνωφ, φεύγει τὴν Πέμπτην μετὰ τὸ Πακέ. Ἄλλὰ τοῦ καιροῦ ὄντος θαυμασίως εὐνοϊκοῦ, δηλαδὴ οὐρανοῦ ἀνερέλου καὶ θαλάσσης ἡρεμοτάτης, ἀπεφάσισα νὰ φύγω τὴν ἐπαύριον μετὰ τὸ μικρὸν Ὁθωμανικὸν ἀτμόπλοιον ἢ «Τραπεζοῦς», ὅπερ ἐξετέλει τακτικὸς πλόαξ μετὰξὺ Βατούμ.—Τραπεζοῦντος καὶ τανάπαλιν.

Ἄλλ' ἦτο μικρὸν καὶ στενόχωρον.

— Ἀπεφάσισα νὰ φύγω μετὰ τὸ Ὁθωμανικόν, εἶπα, ἀποχαιρετῶν τὸν φίλον κ. Σιμόνωφ.

— Μετὰ τὸ μικρὸν; μοι λέγει ἀπορῶν, ἡμεῖς δὲν στέλλομεν οὔτε γράμματα μετὰ αὐτὸ καὶ τὸ ἀπεφάσισα;

— Τὸ ἀπεφάσισα, τῷ ἀπαντῶ.

— Καὶ ἀφοῦ με παρκτηρήσητε καὶ πάλιν καὶ εἶδε τὴν ἀποφασιστικότητά μου :

— Τότε, καλὸν κατευόδιον, μοι λέγει, ὁ καιρὸς εἶναι εὐνοϊκὸς καὶ θὰ ταξιδεύετε πολὺ ἡσυχῶς.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν με ὠραϊότατον καὶ γαληνιώτατον καιρὸν εἰσηρχόμην ἐντὸς τοῦ σκάφους, συγκοινωνοῦντος μετὰ τῆς ξηρᾶς διὰ βραχεῖας σκίδος ὡς παρ' ἡμῖν τὰ μικρὰ ἰστιοφόρα ἐν τῷ λιμένι καὶ τὴν πέμπτην ὥραν ἀνασυρθείσης τῆς ἀγκύρας μετὰ τὰς συνήθεις τυπικὰς

διατυπώσεις, τὸ πλοιάριόν μας ἐν τάχει ἤρξατο ἐξερχόμενον τοῦ λιμένος.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν νέφη ἐπανελημένα εἰσρχοντο πρὸς ἡμᾶς ἐξ Ἀνατολῶν καὶ μετ' οὐ πολὺ ψεκάδες βροχῆς, εἶτα ὀλίγος ἄνεμος, κατόπιν πάλιν πλείονα νέφη καὶ βροχὴ περισσotέρα καὶ ἐνώσω ἐπροχωροῦμεν, ὁ οὐρανὸς καθίστατο μελανὸς καὶ ἡ βροχὴ διαρκής. Βρρρ... ἡκούσθη ἐν ταύτῳ καὶ πάλιν εἶτα βρρρ... καὶ ἀστραπαὶ μετὰ κεραυνῶν ἐκρήγνυνται καὶ ἀέμπως πάντες οἱ ἐπιβάται ἀνεζήτητον ὑπὲρνεμα μέρη καὶ ἀσφαλῆ ἐκ τῆς βροχῆς καταφύγια.

—Κρίμα, εἶπον, ἀπελπισθεὶς ἐκ τῆς χειροτερεύσεως τοῦ καιροῦ. Ἔχασα ὠραίαν εὐκαιρίαν νὰ ἴδω μὲ τὴν πανσέληνον τὰς ἀκτᾶς, ἃς διηρχόμεθα καὶ κατήλθον ὑπὸ τὸ κατάστρωμα, ὅπου εἶχον καταφύγει πρὸς τῆς μικρᾶς τραπέζης καὶ εἰς τοὺς ἐναντι κοιτωνίσκους διάφοροι ἐπιβάται ὀθωμανοὶ, καθόσον τοιοῦτοι ἦσαν οἱ πλείστοι.

Ἐνῶ δὲ τὸ σκαφίδιόν μας ἐταλαντεύετο ἐπὶ τῶν ἀνακινουμένων τῆδε κἀκεῖσε κυμάτων καὶ ἡ βροχὴ περιέλουε τὸ κατάστρωμά μας, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠκούοντο καὶ ὑπόκωφοι βρομοὶ τῶν δονουμένων ἀνωθι ἡμῶν βραχυδούπων κεραυνῶν.

Μετ' ὀλίγον ἔφαγον ὀλίγον χοιρομήριον καὶ τυρὸν μετ' ἄρτου, ἅτινα εἶχον ἐγκκρίως προμηθευθῆ καὶ τελευταίως εἶτα ἔφαγον ὅτι πάντες οἱ ἄλλοι ἔαχον πρὸ ἐμοῦ, δηλαδὴ κατεκλίθην εἰς τὸν κοιτωνίσκον μου.

«Μικρὸν τὸ σκάφος, διελογιζόμεν, ὁ καιρὸς ἤδη ἀντίθετος καὶ τίς εἶδε πότε θὰ φθάσωμεν». Καθ' ἕλλην τὴν νύκτα, πότε κοιμώμενος καὶ πότε ἀφουπνιζόμενος ἠκολούθουν τὴν ταλαντευτικὴν πορείαν τοῦ πλοίου μας, ὅπερ ἐν τούτοις διήνυσ ἀρκετὰ καλὸν δρόμον. Ἦτο, ὡς πάντες ὁμολογοῦν, καλοτάξειδον.

Τὴν πρωΐαν πάντες ἠγέρθημεν καὶ ἀνήλθουμεν εἰς τὸ κατάστρωμα, διότι ἡ δικιμονὴ μας ἐντὸς τοῦ μικροῦ τῆς νυκτὸς θαλαμίσκου, ἐνθα δωδεκάς ἐπιβάτων εἶχονεν διανυκτερεύσει, δὲν ἦτον εὐχάριστος. Ἀλλὰ εὐρισκόμεθα ἐτι μικρὰν τῆς Τραπεζοῦντος, ἀπεχούσης δίωρον εἰσέτι διὰ ἀστήμα. Ἐν τούτοις ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατείλει καὶ ἡ δικιμονὴ μας ἐπάνω δὲν ἦτο δυσάρετος. Ἀριστέροθεν ἰδίως, πλείοντες πρὸς τὴν ἀκτὴν, νύχταριστούμεθα περκαλοῦντες τὰς διαφοροὺς ἀποτόμους ποῦ μὲν δεινροφύτους ποῦ δὲ ζηρὰς τοποθεσίας.

Τέλος περὶ τὴν 9 ὥραν ἐπλησιάσαμεν τὴν Τραπεζοῦντα καὶ μετ' ὀλίγον ἠγκυροβολήσαμεν πρὸ αὐτῆς. Τὸ μέρος ἀλίμενον τυγχάνει, οὐχ' ἦττον διὰ τὰ μικρὰ σκάφη ὑπάρχει μέρος καὶ ὑπὲρνεμον καὶ ἀσφαλές. Ἡ πόλις ἐφάνετο ἀμφιθεατρικῶς ἐκτισμένη ἐπὶ κυκλωτοῦς κωνοειδοῦς βράχου, οὕτινος ἡ μὲν δεξιὰ πλευρὰ καταλήγει εἰς ἀκρωτήριον, ἡ δὲ ἀριστερὰ εἰς πεδινὸν ἐδάφος.

Μετ' ὀλίγον ἐντὸς μεγάλης λέμβου πλεούσης ὀλοταχῶς προσέρχονται ἡ ἀστυνομικὴ καὶ ὑγειονομικὴ ἀρχὴ καὶ ὑποβαλλόμεθα ἐν τάχει εἰς τὰς κεκκονισμένους ὑγειονομικὰς διατυπώσεις, ἧτοι εἰς ράντισμα διὰ φανικοῦ ὀξέος καὶ εἰς ἀπολύμανσιν τῶν ἀκαθάρτων ἐνδυμάτων, ἣν ἰδίως ὑφίστανται οἱ τῆς τρίτης θέσεως ἐπιβάται. Τοῦτο ὅμως διήρκεσεν ἐπὶ δύο περίπου ὥρας καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν μας ἐπετράπη ἡ ἐλευθέρη ἐπικοινωνία, ὅτε πάντες ἐσπεύσαμεν διὰ τῶν ἀνακινουμένων κάτωθι πολυπληθῶν λέμβων νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὴν πόλιν.

Ἀνερχόμενός τις τὴν πόλιν καὶ διερχόμενος διὰ πολυκρήμων μικρομαγαζείων καὶ δρομίσκων εὐκόλως καταλαμβάνει, ὅτι εὐρίσκειται εἰς μικρὰν ἐμπορικὴν ἀνατολικὴν πόλιν τῆς Τουρκίας, ἧτις ὅμως βαθμηδὸν καταλήγει εἰς εὐπρεπέστεραν καὶ νεωτέραν συνοικίαν ἢ ὅποιαν δὲν στερεῖται καὶ καλλιτέρων ὁδῶν καὶ ὠραιότερων οἰκοδομῶν καὶ κέντρων. Τῆ ἀληθείᾳ δὲ τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς Τραπεζοῦντος μοὶ ἤρесе πολὺ, διότι εὐρίσκει τις καὶ μεγάλας κινουραγεῖς οἰκοδομὰς, καὶ σημαντικὰ τραπεζικὰ καὶ ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ γραφεῖα, ἀνήκοντα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ὁμογενεῖς μας, οἵτινες κατέχουν τὰ σκῆπτρα τοῦ ἐκεῖσε ἐμπορίου. Αἱ πρῶται μου ἐντυπώσεις φυσικῶς ὑπῆρξαν εὐάρεστοι, δι' ὅ καὶ προσέδον, ὅτι θὰ νύχαριστοῦμεν ἐντελῶς ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐκ τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν κατοίκων αὐτῆς· καὶ ἀληθῶς δὲν ἠπατήθη. Ἀλλὰ πρὶν ἢ περιγράψω τὰς ἐντυπώσεις μου ταύτας, ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν καὶ ὀλίγα περὶ τοῦ ἱστορικοῦ μέρους τῆς πόλεως ταύτης καὶ τῶν περιχώρων.

Ἡ Τραπεζοῦς εἶναι πόλις καὶ λιμὴν ἐν ταύτῳ περισπούδαστος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, ἀρχαιοτάτη δὲ χώρα, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ Ἑλλήνων τῷ 756 πρὸ Χριστοῦ καὶ κεῖται πρὸς τοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Κολάτ-Δάγ. ἔχουσα περὶ τὰς 50 χιλ. κατοίκους, ἐξ ὧν 18 χιλ. Χριστιανοί, Ἕλληνας καὶ Ἀρμένιοι. Διεξάγει δὲ ἀρκετὰ εὐρὴ ἐμπόριον μεταξωτῶν καὶ βελούκων ὑφασμάτων, λεπτοκαρῶν, κηνοῦ, ἐλαίου, ἀρωμάτων κτλ. μετὰ τῆς Περσίας, Κων)πόλεως, Αὐστρίας, Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας, προσεγγίζοντα ἐπὶ τούτῳ καὶ ἄλλων τῶν ἀτμοπλοικῶν ἐταιρειῶν τὰ σκάφη, ὡς καὶ πολλὰ ἑλληνικὰ. Ἐἶναι ἕδρα τοῦ Γεν. διοικητοῦ, εὐρωπαϊκῶν προξένων, Μητροπολίτου Ὀρθοδόξου καὶ ἀρχιεπισκόπου Ἀρμενίου. Οἱ ἡμέτεροι ἀποτελοῦν ἀρίστην κοινότητα μετὰ 12 ναῶν καὶ ἀξιολόγων σχολείων καὶ δὴ γυμνασίου ἀρίστου ἀνεγνωρισμένου, ὡς τὸ τῆς Σμύρνης καὶ Θεσσαλονίκης, καλουμένου Φροντιστηρίου. Διατηροῦσι Φιλεκαπιδευτικὸν Σύλλογον, τὸν «Ἐσνοφῶντα» μὲ ἐπίτ. πρόεδρον τὸν Μητροπολίτην καὶ τακτικὸν νῦν πρόεδρον τὸν κ. Ἰάκ. Φωστηροπούλον,

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὸ μέγεθος τῶν μὲν ἀνδριάντων ἐλαττοῦται ὅσον ἀπομακρύνεται τις αὐτῶν, τῶν δὲ ἀνθρώπων, ὅσον τις τοὺς πλησιάζει.

Τὸ ψεῦδος εἶνε ταπεινοτικόν· πάντες ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴπωμεν, δι' οὐδέποτε ἐψεύθημεν καὶ τοῦτο λέγοντες, ψευδόμεθα.

Τὸ χόρτον φοβεῖται τὸν παγετὸν καὶ ὁ παγετὸς τὸν ἥλιον. Οὕτω καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος εὐρίσκει πάντοτε ἄλλον χειρότερον, ὅστις τῷ ἀποδίδει τὰ ἴσα.

Πόσον λυπηρὰ θὰ ἦτο ἡ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας οὐλὴ, εἰς ἣν θὰ ἐξεϊθέντο πάντα τὰ μάταια καὶ φροῦδα αἷα τῶν σπουδαιοτάτων τοῦ βίου πράξεων.

Τὰ ἐλαττώματα καὶ αἱ μωραὶ ἐκάστου ἀνθρώπου εἶνε τὸ θήραμα, τὸ κτήμα καὶ ἡ περιουσία τῶν ἄλλων.

Ὁ σταθερὸς ἄνθρωπος ὁμοιάζει μὲ λαμπρὴν ἀνημμένην, καθόσον ὅσον καὶ ἂν στρέψῃς αὐτὴν πρὸς τὰ κάτω, ἢ φλῶξ πρὸς τὰ ἄνω θὰ στραφῇ.

Ἡ θύρα τοῦ μὲν ἱατροῦ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εἶνε κλειστή, τοῦ δὲ ἱερέως ὑπεῖλει νὰ εὐρίσκειται πάντοτε ἀνοικτὴ.

Ἡ φιλία εἶνε ἔνωσις δύο ψυχῶν.

Οἱ ἄσωτοι καὶ οἱ φιλάργυροι ὁμοιάζουσι κατὰ τοῦτο· οἱ μὲν πρῶτοι φονεύουσι τὸ ἀργύριον, οἱ δὲ δεῦτεροι τὸ ἀφίγουσι νὰ κῆται νεκρὸν.

Τὸ σιγᾶν τὴν ἀλήθειαν, χροσὸν ἐστὶ θάπτειν.

Τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον ἀποτελοῦσι τὴν παρηγορίαν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὰ βάσανα, ἅτινα ὑφίσταται ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ τὸ μὲν παρελθόν τὸν ἀπειλίζει, τὸ παρὸν τὸν φοβίζει, ἀλλὰ τὸ μέλλον τὸν εὐελπίζει. Παρερχομένου ὅμως καὶ τούτου, εὐρίσκει καταφύγιον μόνον εἰς τὸν θάνατον!

ἐπίσης Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα, μὲ πρόεδρον νῦν τὸν ρέκτον κ. Ἀνδρέαν Μεταξῆν, ἱατρὸν, Νοσοκομεῖον ἄριστον, τὸ ὅποιον ἐκτίσεν, ἐπροίκισε μὲ 500 λ. κττ' ἔτος καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν κοινότητα ὁ φιλογενέστατος καὶ ἀκριρῆς πατριώτης καὶ μέγας δωρητὴς κ. Παναγ. Ἀκρίτας, τὸ Θεοφυλάκειον Νηπιαγωγεῖον, τὸ ὅποιον ἐπίσης ἐκτίσεν καὶ ἐπροίκισε ὁ μεγαλειότερος εὐεργέτης τῆς Κοινότητος, ὅστις καὶ πολλὰ ἄλλα κατὰ ἔκαμε ὁ κ. Κ. Θεοφύλακτος.

Οἱ Τοῦρκοι ὁμοίως ἔχουσι πολλὰ τεμένη ἐκ χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἁγία Σοφία εἶναι ἐκτισμένη ἐπὶ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Πρὸς νότον τῆς Τραπεζοῦντος εὐρίσκειται ἡ περιώνυμος μονὴ Σουμαλᾶ.

Ἐσχάτως δὲ εἰς τὴν ἀνωτέρω χωρίαν τῶν μεγάλων εὐεργετῶν προσετέθη καὶ ὁ ἀείμνηστος ὁμογενὴς μας Π. Πικυλίδης, ὅστις ἀφῆκε κληροδότημα ἐκ 16 χιλ. λιρῶν εἰς τὴν κοινότητα καὶ εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν καὶ τὸ Γηροκομεῖον.

Διατηροῦσιν ὁσαύτως ἐνταῦθα οἱ ἡμέτεροι καὶ Γυναικεῖον Σύλλογον ἢ «Μερίμνα» ἱδρυθέντα τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν Κυριῶν Θεοφυλάκτου, Κεκαγινίδου, Ἀσλανίδου, Ἀκρίτα κτλ. ὅστις κύριον σκοπὸν ἔχει νὰ παρέχῃ ἐργασίαν εἰς ἄπορα κοράσια καὶ νὰ προικίσῃ νέας πτωχᾶς. Ἐκτὸς δὲ τούτων προσετέθη ἐσχάτως καὶ ὁ Σύλλογος τῶν νέων «Προμηθεὺς» ὅστις διὰ δικηλείων, ὀμιλιῶν, παρεστάσεων, συνυλιῶν καὶ ἄλλων φιλολογικῶν ἐσπερίδων σκοπεῖ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν τῶν νέων διὰ τῆς ἐπιδότησεως αὐτῶν ἐν ἐσπεριναῖς ὥρῃς εἰς ὠφελίμους ψυχοφελεῖς ἀσχολίας, προέδρου τυγχάνοντος νῦν τοῦ ρεκτοῦ κ. Σουμελίδου, ἱατροῦ.

Ἡ Τραπεζοῦς ἔχει τέσσαρα ἀξιολόγα ξενοδοχεῖα, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Αὐγῆς, τοῦ Σουεζ καὶ τὸ Σχεμτς, ὡριστὸν δὲ μέγας κερνεῖον τῶν ἐμπόρων, τὸ «Τεφῆκ». Διατηρεῖ δὲ δύο Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας καὶ οἱ κάτοικοι διακρίνονται διὰ τὸ εὐπαιδέυτον αὐτῶν καὶ τὴν φιλομουσίαν τῶν. Πάντες σχεδὸν εἰσὶν ἐγγράμματοι, καλῶς ἀνκτεθραμμένοι, ἀπόφοιτοι τοῦ Φροντιστηρίου, φιλόνομοι δὲ καὶ φιλήλυχοι εἰς τὸ ἔπακρον. Παρέμεινα ἐνταῦθα ἐπὶ πενθήμερον καὶ ἐγνώρισα πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, ἐπισκεφθεῖς καὶ τὰ ἀξιολογώτερὰ μέρη τῆς πόλεως.

Τὴν ἐπαύριον πρωΐαν ἤρξαμε τὰς ἐπισκέψεις μου ἀπὸ τοῦ Τραπεζικῶν γραφείων τῶν ἀδελφῶν Φωστηροπούλων, οἵτινες διετέλουν καὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φύσεως». (ἔπειτα συνέχισα)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

“Αγριος βορριάς εφύσαγε, με λύσσα με μανία
παλεύανε σάν τὰ θεριά, στὴ φύσι τὰ στοιχεῖα
‘Ο ἀγέρας ἐξερρίζωνε, τὰ πυκνωμένα δάση,
παντοῦ μαυρίλα καὶ κακὸ στὴ θυμωμένη πλάσι
Κι’ ἐνῶ φαινόνταν πῶς ἡ γῆ, με οὐρανὸ χαλιέται,
σ’ ἓνα καλυβὶ φτωχικὸ ὁ λυτρωτὴς γεννιέται
Σὲ τέτοια νύχτα ἀπ’ ἀστραπές, ἀπὸ βροντὲς καὶ χιόνια,
ἐθέρμαινε μὲς τὴ φωτιά, ἡ μάμμυ τὰ δυὸ ἴγγνια
Καὶ με τὸ πρόσωπο χλωμό, με μάτια δακρυσμένα,
τὰ δυὸ μικρὰ καμάρωνε, ποῦ σφιγκταγκαλιασμένα
Τὸ ἓνα τ’ ἄλλο ἐχάιδεψε, κι’ ὁ νοῦς τῆς γρηῃς πετιέται
στὸ ναῦτη ποῦ με κύματα, καὶ με στοιχεῖα χτυπιέται

— Μάμμυ, τῆς λέγει τὸ μικρό, θυμᾶσαι τὸν πατέρα,
ποῦ πέρυσι μοῦ ἔφερε σάν τούτη τὴν ἡμέρα
“Ἐνα τουφέκι με σπαθί, πολλὰ παιγνίδια κι’ ἄλλα,
καὶ δυὸ γλυκὰ ποῦ ἴτανε ἀπὸ τὰ πλειὸ μεγάλα;
— Καὶ με θυμᾶσαι, μάμμυ μου, μιὰ κούκλα στολισμένη,
ποῦ ἐκλειγε τὰ μάτια τῆς σάν ἀποκοιμισμένη,
Κι’ ἓνα κουτάκι πλουμιστὸ με κάμποσα σαπούνια,
κι’ ἓνα δρακάκι ποῦ ἴτανε πεσμένο σὲ μιὰ κούνια;
Κι’ ἐφέτος ποῖος, μάμμυ μου, παιγνίδια θὰ μᾶς φέρῃ;
ἀφοῦ ὁ πατέρας βρῖσκεται μακριὰ σὲ ξένα μέρη;

— Εἶνε, μικρά μου καὶ γιὰ σᾶς κάποιος ποῦ θὰ φροντίσῃ,
ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ παιγνίδια νὰ ζητήσῃ
‘Απὸ τὸ Βρέφος, τὸ Χριστὸ - εἶνε ἡ γλυκειὰ σας μάνα,
«Χριστὸς γιεννιέται» ἀκούστηκε ποῦ ἐσήμανε ἡ καμπάνα,
Σὲ ‘κειὸν τὸν ἦχο τρέχει ἡ γρηῃ, εἰς τὸ Χριστὸ νὰ κἀψῃ
λιβάνι καὶ στὴν Παναγιά καντίλι γιὰ ν’ ἀνάψῃ,
Κι’ ἐνῶ τὰ παρακάλια τῆς, ἔκανε δακρυσμένη,
ἀνοίγει ἡ θύρα ἐξαφῆα καὶ ὁ γυιὸς τῆς μέσα μπαίνει!
Τὰ δυὸ ὀρφανὰ λαχταριστά, πέφτουν στὴν ἀγκαλιά του,
ὁ ναῦτης στὰ δυὸ χέρια του ἄρπαξε τὰ παιδιὰ του
Καὶ με φιλιὰ ἀχόρταγα, χαρᾶς καὶ μαύρου πόνου,
παιδάκια μου νὰ ζήσετε, τοὺς εἶπε, καὶ τοῦ χρόνου.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΟΥ κ. ΠΑΤΥΧΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κυρία Κατίνα Πατύχα
Φαρίνας. Φίλος τῆς οἰκογενείας
‘Αδελνός και ‘Αδελφίλακος
‘Ελεονώρα. Σύζυγος τοῦ Φαρίνα
Εἰς παῖς και εἰς λουστέρως

Φανὴ Ὑπερέτριά τῆς
Βοηθοὶ Νοσοκομείου και Σ. Βοηθειῶν
Φύλαξ νεκροταφείου
Ὑπάλληλοι Δημαρχείου

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΣΚΗΝΑΣ ΔΕΚΑ

(Ἀνατραπείς ὑπὸ τινος αὐτοκινήτου ἐν τῇ λεωφόρῳ Συγγροῦ, ὁ κ. Πατύχας ἠναγκάσθη νὰ ὑποστῇ ἐγγειρησιν, δι’ ἧς τῶ ἐκόπη ἡ μία τοῦ κνήμης. Πρὸς μεγάλην θλίψιν τῆς συζύγου του, ἥτις ἐκτός τοῦ ὅτι ἐστενοχωρεῖτο διὰ τὸν σύζυγόν τῆς, δὲν εἴξευρε τί νὰ κάμῃ τὴν ἀποκοπίσαν κνήμην. Ἐστειλεν ἔθεν ἀμέσως νὰ καλέσουν τὸν φίλον του κ. Φαρίναν, ἵνα τὸν συμβουλευθῇ περὶ τοῦ πρακτέου).

ΣΚΗΝΗ Α’

Κυρία Πατύχα και Φαρίνας

(Προσέρχεται ὁ κ. Φαρίνας μετ’ ἀδημονίας)

Ἡ Κυρία. Σᾶς περιμένομεν ἀνυπομόνως, κ. Φαρίνα. Ἐλάτε, ἐλάτε, νὰ ἰδῆτε τὰ χάλια τοῦ φίλου σας. Με αὐτὰ τὰ διαβολομένα αὐτοκίνητα, ὅπου τίποτε ἄλλο δὲν κάμνουν, παρὰ νὰ σκοτώνουν τὸν κόσμον. Προχθὲς ἐσκότωσαν μίαν γυναίκα, χθὲς ἓνα παιδί και σήμερον ἦτο ἡ σειρά τοῦ ἀνδρός μου.

Φαρίνας (ἐκπληκτος). Καλέ, τί ἐπάθκατε! Τί λέγετε; Ποῦ εἶναι;

Ἡ Κυρία. Τί ἐπάθκαμεν; Νά, χθὲς τὸ βράδυ μοῦ τὸν ἔφεραν σὲ κακὸ χάλι και τὴν νύκτα εἴχαμε ἐγγειρίσιν. Οἱ ἰατροὶ, εἶπον, ὅτι ἑλληθεραπεῖα δὲν ὑπάρχει, ἀπὸ τοῦ νὰ τοῦ κόψουν τὸ πόδι, ἄλλως ἤθελε γαγγραινώσῃ και θὰ ἀπέθνησκε. Θὰ τὸν ἔχανα ἐντελῶς.

Φαρίνας. Καλέ, τί λέτε; και τοῦ ἔκοψαν λοιπὸν τὸ πόδι;

Κυρία. Νά, ὅλον, ἔως ἐδῶ. Ἀφοῦ τὸν χλωροφόρμισαν ἐπὶ δύο ὥρας, τὸν ἐτυραννοῦσαν, τὸν ἔδεσαν, τὸν ἔραψαν και τὸν ἐράσκιωσαν, τώρα, κοιμᾶται... Νά, γιὰ δὲς, νά, γιὰ ἀκου... ροχαλίζει μάλιστα. Ἀκοῦς τὸν καῦμένο!

Φαρίνας. (Πλησιάζων τὸ οὖς πρὸς τὴν θύραν). Τὸν καῦμένο, και, τὸν ἀκούω. Καὶ τώρα; θὰ εἶνε κουτσός;

Ἡ Κυρία. Ἀμ, τί θὰ κάμῃ, κουτσός θὰ μείνῃ, ἄς κάμῃ διαφορετικὰ. Τί ἤθελε, τὴν νύκτα νὰ γυρίσῃ; Χίλιες φορὲς δὲν τοῦ ἔλεγα, νὰ ἔρχεται ἑνωρὸς στὸ σπῆτι; Ἀμ, βέβαια, ἤθελε νὰ μὴ κινήσῃ τὰ πολιτικά και τί καλὰ κάμνει ὁ Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος... Ἀς τοῦ δώσῃ τώρα πόδι ὁ Σύνδεσμος.

Φαρίνας. Ἀμ, καῦμένη και σύ, μὴ κάμνεις ἔτσι, δὲν εἶνε και τόσο σοβαρὸν τὸ πρᾶγμα...

Ἡ Κυρία. Καλέ τί λές; δὲν εἶνε σοβαρὸν πρᾶγμα νὰ χάσῃ ὁ ἀνδρας μου τὸ πόδι του; Ἀστεῖεῦσαι; πῶς θὰ περιπατῇ τώρα;

Φαρίνας. Ἀμ, δὲν εἶνε δὰ και σοβαρὸν! Νά, θὰ βάλῃ ξύλινο πόδι και θὰ περιπατῇ μιὰ εὐμορριά. Μὴ ἀπελπίζεσαι.

Ἡ Κυρία. Σὲ καλό σου! Αὐτὴ τὴ παρηγοριά μοῦ ἔδιδον και οἱ ἰατροὶ τὴν νύκτα. Μὰ τί; ἴσα τὸ ξύλινο πόδι και ἴσα τὸ ἀληθινόν; ἴσα τοῦ ἔπιανα πόδι ἀπὸ κρέας και τώρα θὰ πιάνω πόδι ἀπὸ ξύλο;

Φαρίνας. Οὐρ! καῦμένη!... Τώρα εἰς τὸν αἰῶνα μας ὅλα εἶνε ψεύτικα και νὰ σοῦ ἔπω ἓνα πρᾶγμα, εἶναι καλλίτερα. Τώρα ἀνδρες και γυναῖκες βάζουν ψεύτικα μαλλιά, ψεύτικα δόντια, ψεύτικες μύτες, ψεύτικα μάτια, ψεύτικα στήθια και πσιηνοὺς ἀκόμη μιὰ εὐμορριά και γιὰ τὸ πόδι στενοχωρεῖσαι;

Ἡ Κυρία. (Μετὰ θλίψεως). Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὴ στενοχωροῦμαι!...

Φαρίνας. Θὰ διορθωθῇ τὸ πρᾶγμα, Κυρία Κατίνα, δὲν εἶνε σοβαρὸν. Καὶ δὲν μοῦ λές, τί ἔκαμες τὸ πόδι του;

Ἡ Κυρία. Ἀλήθειαι, γι’ αὐτὸ σ’ ἐφώνησα. Δὲν εἴξεύρω τί νὰ τὸ κάμω και θὰ μοῦ ἔκαμνες μεγάλην χάριν, νὰ τὸ πάρῃς νὰ τὸ δώσῃς πουθενά, νὰ τὸ θάψῃς, νὰ τὸ κάμῃς ὅ,τι θέλεις. Ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸ βλέπω ἐδῶ. Στάσου, νὰ τὸ φέρω, θὰ βρωμέσῃ ἐδῶ μέστω.

(Ἡ Κυρία Πατύχα σπεύδει εἰς τὸ δωμάτιον και φέρει τυλιγμένην ἐντὸς σάκκου και μετὰ θλίψεως τὴν κνήμην τοῦ συζύγου τῆς).

Ἡ Κυρία. (Κλαίουσα). Νά το, νά! σοῦ παρὰδίδω τὸ ποδαρὸν τοῦ ἀνδρούλη μου!...

Φαρίνας. (Δακρύνων αὐτὸ και σπογγίζων τὰ δάκρυά του). Τὸ καῦμένο τὸ πόδι, τοῦ Ἀσίκη. Κρίμα τὴ λεβεντιά και τὴ χάρι ποῦ εἶχε ὅταν περιπατοῦσε. Ἦτανε Ἀσίκης, ὄνομα και πρᾶγμα. Ἀλλὰ ἔννοια σου, Κατίνα, και θὰ τοῦ βάλωμεν ἓνα ἄλλο ὠραιότερο ξύλινο πόδι.

Ἡ Κυρία. (Σπογγίζουσα τὰ δάκρυά τῆς).

Τὸ καυμένο τὸ πόδι του. Καὶ τί θὰ τὸ κάμης, αὐτό, ξεύρεις; Εἶπέ μου.

Φαρίνας. Ἔννοια σου, εἰξεύρω, ἐγὼ θὰ τὸ ἀικονομήσω, εἶναι δική μου δουλειὰ πλέον αὐτό.

Ἡ Κυρία. Σ' εὐχαριστῶ πολύ, Φαρίνας. Πάντοτε ἦσο καλὸς φίλος καὶ ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σέ. Πῶς θὰ τὸ πᾶς ὅμως;

Φαρίνας. (Ἐύων τὴν μύτη του, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας κρατεῖ τὸ δέμα). Σκέπτομαι νὰ τὸ ἀφήσω εἰς τὸ Ζάππειον, νὰ τὸ εὕρῃ ἐκεῖ ἡ ἀστυνομία.

Ἡ Κυρία. Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶνε σωστόν. Θὰ τὸ πάρουν οἱ σκύλοι.

Φαρίνας. Τότε νὰ τὸ βάλω.. εἰς τὸ κάρρον τῶν σκουπιδιῶν. Τί λέγεις;

Ἡ Κυρία. Ὅχι, καλέ, εἰς τὰ σκουπίδια θὰ τὸ πετάξωμεν; Δὲν εἶναι σωστόν.

Φαρίνας. Ἐχεις δικκίον. Θὰ τὸ στείλω λοιπὸν εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας καὶ αὐτὸς ἂς φροντίσῃ διὰ τὰ περικιτέρω.

Ἡ Κυρία. Ναι, καὶ νὰ τοῦ εἴπῃς νὰ βάλῃ γινῶσι εἰς τὰ αὐτοκίνητα, νὰ προσέχουν τὸν κόσμον καὶ νὰ μὴ τὸν σκοτώνουν ἔτσι.

Φαρίνας. Καλά, εἶνε δική μου δουλειὰ. Θὰ σοῦ τὸν διορθώσω. Χαῖρε. Πηγαίνω.

Ἡ Κυρία. Ὑγειαινε. Πήγαινε εἰς τὸ κκλὸ καὶ σ' εὐχαριστῶ.

ΣΚΗΝΗ Β'

Φαρίνας καὶ εἰς παῖς

(Ὁ κ. Φαρίνας ἀπερχόμενος, εἰσέρχεται μετὰ τοῦ δέματος ἐντὸς καρενίου.)

Φαρίνας. Παιδί, φέρε μου ἕνα καφέ, χαρτί καὶ τὸ καλαμάρι.

(Ἔως ὅτου τῷ φέρουν τὰ ζητηθέντα, μονολογεῖ ἐπιδεικτικῶς).

— Ναι, θὰ γράψω ἐπιστολὴν εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας καὶ αὐτὸς θὰ ἀικονομήσῃ τὸ πρᾶγμα, οὕτω δὲ ἀπαλλάσσομαι ἐγὼ τοῦ κόπου καὶ τοῦ βάρους αὐτοῦ.

Ὁ παῖς. Ἰδού, Κύριε, χαρτί, καλαμάρι καὶ τὸν καφέ σας.

Φαρίνας. Καλά, εὐχαριστῶ. (Καὶ ἀμέσως κάθεται καὶ γράφει).

Κύριε ἀστυνόμε,

Ἐν αὐτοκίνητον κατισυνέτριψε τὴν κνήμην ἐνὸς φίλου μου, καὶ οἱ ἰατροὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τοῦ κόψουν τὸν πόδα, τὸν ὅποιον λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ τῆς στείλω μετὰ τὴν παροῦσαν μου διὰ νὰ τὸν κάμω, ὅτι θέλωτε. Δράτομαι δὲ τῆς εὐκαιρίας, ἵνα σᾶς εἴπω, ὅτι ἐάν ἡ ἀστυνομία σας ἐξετάσει τὸ καθήκον τῆς, τοιαῦτα δυστυχήματα δὲν θὰ συνείδαινον.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως.

Ἰωάννης Φαρίνας.

Φαρίνας. Παιδί, φώναξε μου τώρα ἀμέσως, ἕνα λουστρον.

Ὁ παῖς. Ἀμέσως, Κύριε.

Φαρίνας. (Μονολογῶν). Τώρα θὰ τὰ δώσω

εἰς τὸν λουστρον κα' ἔτσι γλυτόνω ἀπὸ αὐτὴν τῆ δουλειά. (Προσέρχεται ὁ λουστρός). Ἄ, ἔλα ἔδω παιδί, θὰ μοῦ κάμης ἕνα θέλημα καὶ θὰ σὲ πληρώσω καλά. Λάβε αὐτὴν τὴν δραχμὴν δι' ἐσέ. Λάβε καὶ αὐτὸ τὸ δέμα καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ νὰ τὰ πᾶς ἀμέσως εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας. Κατάλαβες καλά;

Ὁ Λουστρός. Μάλιστα, Κύριε, πῶς; εὐχαριστῶ καὶ πηγαίνω ἀμέσως.

Φαρίνας. (Ἐγειρόμενος καὶ τρίβων τὰς χεῖρας). Τί χαρὰ, ἐγλύτωσα ἀπὸ αὐτὴ τῆ δουλειά. (Καὶ ἀπερχεται ἐσπευσμένως εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτι ἐξετέλεσεν καλῶς φιλικὸν καθήκον).

ΣΚΗΝΗ Γ'

Ἀστυνόμος καὶ Φύλαξ.

(Γραφεῖον τοῦ ἀστυνόμου ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ὁποίου ὑπάρχει τὸ ἐν λόγῳ δέμα μετὰ τῆς ἐπιστολῆς).

Ὁ Ἀστυνόμος. (Εἰσερχόμενος καὶ παρρητικῶν μετὰ προκαθοζῶν ὕφους τὸ ἐπὶ τοῦ γραφείου του δέμα, πλησιάζων καὶ μὴ τολμῶν νὰ τὸ ἐγγίξῃ). Περιέργον, τί εἶν' αὐτό. Ποῖος τὸ ἐβλαβε ἐκεῖ; Ἄς ἐρωτήσω. (Πλησιάζει καὶ κρούει τὸ ἠλεκτρικόν, ὅτε προσέρχεται ὁ φύλαξ). Δὲν μοῦ λές, ποῖος τὸ ἔφερεν αὐτό καὶ τί ἔχει μέσα.

Ἀστυφύλαξ. Δὲν γνωρίζω, Κύριε ἀστυνόμε. Νομίζω, ὅτι τὰ ἔφερε ἕνας λουστρός καὶ τοῦ εἶπα νὰ τὰ βάλῃ εἰς τὸ γραφεῖόν σας.

Ἀστυνόμος. Ἀθλίε! Δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ δεχθῆς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃς τί ἔχει μέσα. Καὶ ἂν εἶνε βόμβη; Τί γινόμεθα ἐδῶ μέσα καὶ αὐτὸ τὸ κατὰστημα.

Φύλαξ. (Φοβούμενος). Δὲν γνωρίζω, Κύριε ἀστυνόμε. Ἐνόμιζα ὅτι ἔχετε γινῶσιν καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ δεχθῶ.

Ἀστυνόμος. Ἀθλίε! Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ δεχθῆς, σοῦ λέγω, ἔπρεπε νὰ ἐρωτήσῃς τὸν ὑπάστυνον τοῦλάχιστον.

Φύλαξ. Μὰ ἀφοῦ μοῦ εἶπε νὰ τὸ δώσω σας.

Ἀστυνόμος. Νά, βλάκκα. (Τὸν μουντζώνει). Καὶ ἂν εἶνε βόμβη, ἔπρεπε νὰ τὴν δεχθῆς; ἔ;

Φύλαξ. (Δειλιᾶ). Ἄνοιξέ το λοιπὸν σύ, νὰ τὴν φᾶς πρῶτος.

Ἀστυνόμος. Ἄνοιξέ το, σοῦ λέγω!

Φύλαξ. (Πλησιάζων καὶ ὑποχωρῶν, δὲν τολμᾷ νὰ ἐγγίξῃ τὸ δέμα, ὅτε ὁ ἀστυνόμος τὸν σπρώχνει καὶ ἱσταται αὐτὸς ὀπισθεν του).

Ἀστυνόμος. Λοιπὸν, ἀνοιξέ το, ἄλλως... (τὸν ἀπειλεῖ, ἐνῶ αὐτὸς φοβεῖται).

Φύλαξ. (Μετὰ τρόμου ἀρχίζει ν' ἀνοίγῃ τὸ δέμα καὶ μεγάλης προσοχῆς καὶ προσοφάξεως.

Ὅτε ἐκ τύχης πίπτει ἐκ τῆς τραπέζης τὸ βιβρίδιον τοῦ γραφείου καὶ τρώμαξαντες ἀμφότεροι, ὁ μὲν φύλαξ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ὁ δὲ ἀστυνόμος ἐτραβίχθη πρὸς τὴν γωνίαν).

Ἀστυνόμος. (Νοήσας τὴν πλάνην). Βρέ, ἀνόητε, τί ἔφυγες! Τί ἐφροβήθης; τὸ βιβρίδιον ἦτο.

Φύλαξ. Εἶδκ πῶς ἐφροβήθηκατε καὶ σεις, κύ-

ριε ἀστυνόμε καὶ ἐτρόμαξα περισσότερο ἐγώ.

Ἀστυνόμος. Ἐλα, ἀφῆσε τοὺς ὑπκινιγμούς καὶ τελείωνε. Ἔσω γενναίως!

Φύλαξ. (Ἀνοίγων τέλος τὸ δέμα). Ἄ!... (Καὶ ὑποχωρεῖ).

Ἀστυνόμος. (Πλησιάζων). Τοὺς ἀθλίους! Τ' εἶναι τοῦτο; Ἐνα πόδι! ἔγκλημα παλιν, αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι δὲν ἔχουν τέλος. Μὰς εἰρωνεύονται, στέλλοντας τὰ τεμάχια καὶ μεσ' τὰ γραφεῖα μας. (Βηματίζει κατὰ μῆκος τοῦ γραφείου ὠργισμένος καὶ σκεπτόμενος). Φύλαξ, νὰ μοῦ πῆς ἀμέσως, ποῖος τὸ ἔφερε!

Φύλαξ. Σᾶς εἶπα, Κύριε ἀστυνόμε, τὸ ἔφεραν μαζὺ μετ' ἐκείνην τὴν ἐπιστολὴν.

Ἀστυνόμος. Ἄ! ἔχει καὶ ἐπιστολὴν καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγεις τόσην ὥραν; (Δαμβάνων καὶ ἀνοίγων τὴν ἐπιστολὴν).

Φύλαξ. Δὲν με ἐρωτήσατε δι' ἐπιστολὴν.

Ἀστυνόμος. (Ἀναγινώσκων). Ἰωάννης Φαρίνας! Περιέργον ὄνομα! Αὐτὸν πρέπει νὰ προσπαθῆσω νὰ τὸν συλλάβω! (Καὶ ἐξέρχεται τοῦ γραφείου).

ΣΚΗΝΗ Δ'

Φαρίνας, ἀστυνομικοὶ, ὑπκρητρία Ἐλεωνόρα

(Οἰκία τοῦ κ. Φαρίνα, ὅπου ἐν συντροφίᾳ μετὰ τῆς γυναικὸς του γευματίζει ἐν εὐθυμίᾳ καὶ συνομιλοῦν).

Φαρίνας. Φαντάσου, καλὴ γυναῖκα, τὴν ἀστειότητα τοῦ ἀστυνόμου, ὅταν ἀνοίξῃ τὸ δέμα καὶ εὕρῃ ἕνα πόδι νεκρὸν, πῶς θὰ τοῦ φανῇ. Χά, χέ, χέ! (γελά ζώηρως).

Σύζυγος. Ἄ! αὐτοὶ εἶνε συνηθισμένοι εἰς αὐτὰ καὶ δὲν θὰ τοῦ προξενήσῃ ἐντύπωσιν. Πικρὰ μόνον θ' ἀνησυχήσῃ, ὅπου δὲν θὰ γνωρίζῃ πῶθεν προέρχεται αὐτὸ τὸ πόδι καὶ τίς τοῦ τὸ στέλλει. Ἄ! ὅκα ἀσπὴ ἀπὸ περιέργειαν!

Φαρίνας. Μὰ ἔβαλα καὶ τὴν ὑπογραφὴν μου εἰς τὸ γράμμα.

Ἡ σύζυγος. (Τρομαζούσα). Ἐβλαβε τὴν ὑπογραφὴν σου! Τί ἔκαμες, καλέ! ἔχαντακώθηκες ἔτσι! Τί βλακεία ἦτον αὐτὴ παλιν!

ὑπκρητρία. (Εἰσερχομένη ἐντρομος). Κύριε, δύο ἄνθρωποι τῆς ἀστυνομίας σας ζητοῦν ἐπιμόνας. Εἶναι ὠργισμένοι.

(Ἡ κυρία ἐγείρεται ὠχρῶσα, ἐν ταυτῷ δὲ οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι εἰσέρχονται).

Εἰς ἀστυνομικός. Εἰσθε ὁ κ. Φαρίνας;

Φαρίνας. Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι.

Εἰς ἀστυνομικός. Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἔχομεν αὐτηγὰν διαταγὴν νὰ μὰς ἀκολουθήσετε ἀμέσως. Σηκωθεῖτε.

Ἐτερος ἀστυν. Ἐμπρός, Κύριε, μὴ χάνετε καιρὸν. Εἶναι σπουδαῖον τὸ ζήτημα.

Φαρίνας. (Ἐγειρόμενος γελοῦν). Ἄ! εἰξεύρω, θὰ εἶνε διὰ τὸ πόδι τοῦ φίλου μου, ὅπου σας ἔστειλα. Δὲν εἶναι σοβαρὸν τὸ πρᾶγμα.

Οἱ Ἀστυνομικοὶ. Δὲν ἔχομεν ἐντολὴν νὰ

συζητήσωμεν, οὔτε νὰ γελοῦμεν, ἀλλὰ νὰ μὰς ἀκολουθήσετε ἀμέσως.

Φαρίνας. (Πρὸς τὴν σύζυγόν του). Ἐλεωνόρα, θὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ πεπωμένον. (Πρὸς τὴν ὑπκρητρίαν). Σύ, τί κάθεται, δόσε μου ἀμέσως τὸ καπέλλο μου (Πρὸς τοὺς ἀστυνομικούς).

Ἀγομεν κύριοι. (Πρὸς τὴν σύζυγόν του). Ἀγκνητή, au revoir, θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως.

Οἱ Ἀστυνομικοὶ. Ἄν σὲ ἀφήσωμεν! Κακὸ παιγνίδι θὰ περάσῃς. (Ἀπέρχονται).

Ἐλεωνόρα. (Μόνη). Ὅριστε, νὰ ἔχη κανεὶς φίλους, νὰ τοὺς παρέχῃ ἐκδούλευσιν καὶ νὰ εὐρίσκη τὸν μπελά του. Δὲν τὸ ἔριχνε εἰς τὸ ὄργανοτροφειὸν ὁ εὐλογημένος, παρὰ ἐπῆγε μετὰ τὸ ὄνομά του νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν;

Ὅριστε τώρα! Τί θὰ γίνῃ;

ὑπκρητρία. Ἐ! τί θὰ γίνῃ, Κυρία, ἂς τὸ φέρῃ πίσω καὶ τὸ πᾶς ἡμεῖς εἰς τὸ ὄργανοτροφειὸν. Πόδι εἶναι, δὲν εἶνε κεφάλι!

Ἡ Κυρία. (μουντζώνουσα). Ὅρσε καὶ σύ, ποῦ δὲν εἶναι κεφάλι. Μὰ ἤθελες, Μαργῆ, νὰ ἤτανε τὸ κεφάλι του;

ὑπκρητρία. Ἄ, καὶ δὲν τοῦ ἔβλεψες ἄλλο; Κυρία; ἀφοῦ ἔλα τ' ἄλλα ζοῦν τώρα;

Ἐλεωνόρα. Πῶ! πῶ! ἱστορίες μετ' ἕνα πόδι. Σήκωστε τὸ τραπέζι! δὲν ἔχω ὄρεξι τῶρα νὰ φάγω, θὰ πᾶω στὸ παρὰθυρο νὰ περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα. Πῶ! Νὰ ἔχω ἄνδρα μ' ἕνα πόδι!

ΣΚΗΝΗ Ε'

Ἀστυνόμος—Φαρίνας

(Ἀστυνομικὸν Γραφεῖον. Καθημένου τοῦ ἀστυνόμου σοβαρῶς πρὸ τοῦ γραφείου του, μετὰ τὸ δέμα ἐμπροσθέν του, ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται ὁ Φαρίνας, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο ἀστυνομικῶν).

Ἀστυνόμος. Εἰσθε σεις, κύριε, ὅστις ἠθελήσατε νὰ ἐμπαιξήτε τὴν ἀστυνομίαν μετὰ τὴν αὐτὴν χονδροειδῆ πράξιν;

Φαρίνας. Νὰ με συγχωρήτε. Δὲν ἐμπαιξῶ, Κύριε ἀστυνόμε.

Ἀστυνόμος. Μὴν ἐξακολουθῆς οὕτω, διότι σὲ στέλλω εἰς τὸ φρέσκο. Τί ἐνόμισες, ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶνε προωρισμένη νὰ θάπτῃ νεκρούς. Πρὶν σὲ ἀνακρίνωμεν, νὰ μοῦ πῆς πᾶσαν ἀλήθειαν. Πῶθεν προέρχεται ἡ κνήμη αὕτη, εἶνε ἔγκλημα; Λέγε καθαρά.

Φαρίνας. Ὅχι, κύριε ἀστυνόμε. Εἶνε, ὡς σας ἔγραψα, τοῦ φίλου μου κ. Πατόχα, τὸν ὅποιον ἀνέτριψεν χθὲς τὸ ἐσπέρας τὸ αὐτοκίνητον τοῦ κ. Σ... Εὐρύερε, τὸ λάθος εἶναι τῆς ἀστυνομίας καὶ ὁ τύπος...

Ἀστυνόμος. Ἄ! εἰξεύρω, ἐγὼ γινῶσιν ἀπὸ τὸ δελτίον. Τότε νὰ τὸ πάρῃς ἀμέσως καὶ νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ καὶ μὴ ἀνακατόνης τὸν τύπον.

Φαρίνας. Μὰ δὲν μοῦ λέγετε τοῦλάχιστον, κ. Ἀστυνόμε, ποῦ νὰ τὸ μεταφέρω;

Ἀστυνόμος. Ὅπου θέλεις, αὐτὸ δὲν μὰς ἐνδιεφέρει.

Φαρίνας. Ἐσκέφθην. Θὰ τὸ ὑπάγω εἰς τὸ

νοσοκομείον, όπου τουλάχιστον εκεί θα τους χρησιμεύσει διὰ τὴν ἀνατομίαν.

Δοκνητός. Πηγαίνε το εἰς τὸ νοσοκομείον. μοῦ εἶνε ἀδιάφορον.

(Φαρίνας ἀπέρχεται. Μὲ τὸ δέμα ὑπὸ μάλῃς).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Φαρίνας καὶ βοηθός.

(Γραφεῖον τοῦ νοσοκομείου, ὅπου εὐρίσκειται εἰς βοηθός καὶ προσέρχεται ὁ Φαρίνας μετὰ τοῦ δέματος).

Βοηθός. Τί ἀγαπᾶτε, κύριε, τί εἶν' αὐτό ;
Φαρίνας. Σᾶς φέρω, κύριε, μίαν κνήμην ἐνὸς φίλου μου.

Βοηθός. Καὶ τί θέλετε νὰ τὴν κάμωμεν ;
Φαρίνας. Ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, Ἐγὼ μόνον ν' ἀπαλλαχθῶ αὐτῆς θελω.

Βοηθός. Ἀστειεύεσθε. Ἐκλαμβάνετε τὸ νοσοκομείον δι' ὅστεαποθήκην ;

Φαρίνας. Ὁχι, ἀδελφέ. Σεῖς δὲν ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ πτώματτα διὰ τὴν ἀνατομίαν σας ;

Βοηθός. Ὁχι. Ἐχομεν τόσα πολλά, ὅπου ἂν θέλετε, σᾶς δίδομεν ἄλλην μίαν κνήμην.

Φαρίνας. Ὁχι, πρὸς Θεοῦ, τί νὰ τὴν κάμω, ἐγὼ θέλω ν' ἀπαλλαχθῶ ἀπ' αὐτήν. Σᾶς παρκακῶ, δεχθῆτε τὴν καὶ βάλτετὴν μαζὺ μὲ τὰς ἄλλας. Ποῖος θὰ τὴν ἴδῃ.

Βοηθός. Ἀδύνατον, κύριε, ὁ κωνοισμός μᾶς ἀπαγορεύει τοῦτο.

Φαρίνας. Μὰ ἐπὶ τέλους εἶνε χρέος σας.

Ὁ Βοηθός. Χρέος μᾶς εἶνε νὰ σχίζωμεν πτώματτα. Ἄν θέλετε νὰ μᾶς φέρετε τὸν φίλον σας, εὐχαρίστως.

Φαρίνας. Νὰ τοῦ κόψετε καὶ τὸ ἄλλο πόδι ; περιττόν. Συμβουλευσάτέ με ἐπὶ τέλους, ποῦ νὰ τὴν δώσω διὰ τὴν ξεφορτωθῶ.

Βοηθός. Δὲν εἰξεύρω, πηγαίνετε τὴν, ἂν θέλετε, εἰς τὸν σταθμὸν τῶν ἰων βοηθειῶν.

Φαρίνας. Καλὴ ἰδέα, πηγαίνω εἰς τὸν σταθμὸν τῶν βοηθειῶν. Χαίρετε. (Ἀπέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Φαρίνας καὶ βοηθός.

Φαρίνας. (Καταφθάνει ἐσπευσμένως ἔμπροσθεν τοῦ σταθμοῦ τῶν ἰων βοηθειῶν, εἰς τὴν θύραν τοῦ ὁποίου εὐρίσκει τὸν βοηθόν). Κύριε βοηθέ, σᾶς φέρω ἕνα νεκρόν. Παρκακῶ, παρκακῶ, λαβᾶτέ τον καὶ ἐνεργήσατε τὰ δέοντα.

Βοηθός. Κανὲν μικρὸν παιδίον, βέβαια.

Φαρίνας. Ὁχι, κύριε, εἶναι ἀπλῶς μίαν κνήμην, δηλαδὴ ἕνα πόδι ἐνὸς φίλου μου.

Βοηθός. Καλὰ, καὶ ποῦ εἶναι τὸ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ σώματος ;

Φαρίνας. Δηλαδὴ, ποῖον μέρος ;

Βοηθός. Τὸ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, θέλω νὰ εἶπω, τὸν κορμὸν.

Φαρίνας. Μὰ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος δὲν ἀπέθανεν, ζῆ ἀκόμη.

Βοηθός. Δὲν ἀπέθανε! Καλὰ, λοιπὸν ἔχετε τὴν τέλημιν νὰ φέρετε ἐδῶ ἕνα πόδι νεκρόν! Θέλει

νὰ ἐμπαίξῃς, κύριε, τὸν σταθμὸν τῶν Βοηθειῶν ;
Φαρίνας. (Στρέφεται διὰ νὰ φύγῃ).

Βοηθός. Σταθῆτε, Κύριε. Τίνας εἶναι αὐτὴ ἢ κνήμη, ἐπὶ τέλους.

Φαρίνας. Ἐνὸς φίλου μου, τοῦ ὁποίου ἔκαμαν ἐγγείρησιν καὶ ἀπέκοψαν τὸν πόδα διὰ νὰ μὴ χάσῃ ὀλόκληρον τὸ σῶμα.

Βοηθός. Καὶ λαμβάνεις λοιπὸν τὸν σταθμὸν τῶν βοηθειῶν διὰ νεκροταφεῖον ;

Φαρίνας. Ὁχι, κύριε, ἀλλὰ τὸ ἔφερα διὰ νὰ φροντίσετε σεῖς διὰ τὰ περὶ τούτου.

Βοηθός. Ἐὰν εὐρίσκατε τὸν πόδα αὐτὸν ἐπὶ τῆς δημοσίας οδοῦ καὶ δὲν εἰξεύρατε τίνας εἶνε, ἠδυνάμην νὰ τὸν πάρω καὶ νὰ ἐξετάσωμεν ἡμεῖς περὶ τοῦ ἰδιοκτήτου του. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον σεῖς γνωρίζετε αὐτὸν, δὲν δικαιούμεθα ἡμεῖς ν' ἀναισθηθῶμεν.

Φαρίνας. Ὡστε ;...

Βοηθός. Νὰ πάρετε πίσω τὸν πόδα σας καὶ νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ.

Φαρίνας. Καὶ ποῦ θέλετε τότε νὰ τὸν φέρω ;

Βοηθός. Ὅπου θέλετε, δὲν εἶνε καθῆκον μᾶς.

Φαρίνας. Μὰ, σᾶς παρκακῶ, κύριε, δὲν μὲ ὀδηγεῖτε τί νὰ τὸ κάμω ; ἔχω ἀπὸ τὸ πρῶν ὅπου γυρίζω διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

Βοηθός. Πηγαίνετε νὰ ἰδῆτε εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Εὐρῶ γῶ ;

Φαρίνας. Εἰς τὸ νεκροταφεῖον ; Ἀλλὰ, ἔχετε δικαίον, θὰ ὑπάγω εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Χαίρετε, κύριε. (Καὶ φεύγει φέρων καὶ τὸ δέμα).

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Φαρίνας καὶ Φύλαξ

Φαρίνας. (Εἰσερχόμενος ἐν τῷ φυλακίῳ τοῦ νεκροταφείου, ἐναποθέτων τὸ δέμα ἐπὶ τῆς τραπέζης). Τέλος πάντων! Πιστεύω, ὅτι ἐδῶ θὰ τελειώσουν τὰ βίβλατά μου. Ἐδῶ εἶνε νεκροταφεῖον καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ εὕρω ἀντίστασιν νὰ θάψω εἰς κάποιον γωνίαν, τὸ εὐλογημένον ἢ μᾶλλον τὸ κατηραμένον αὐτὸ πόδι.

Φύλαξ. (Προσέρχεται βραδέως χωλαίνων). Τί θέλετε ; Τί κρατῆτε αὐτοῦ, κύριε ; κανένα μωρὸ παιδίον, βέβαια, ποῦ σᾶς ἀπέθανεν.

Φαρίνας! Ὁχι, ἀγαπητέ, εἶνε μίαν κνήμην ἐνὸς φίλου μου, ὅπου τοῦ ἔκαμαν ἐγγείρησιν.

Φύλαξ. Καὶ τί θέλετε νὰ τὴν κάμω ἐγὼ αὐτὴν τὴν κνήμην ;

Φαρίνας. Νὰ τὴν θάψετε εἰς κάποιον γωνίαν τοῦ νεκροταφείου σας.

Φύλαξ. Πῶς εἶνε δυνατόν ; Ἐχετε ἄδειαν ;

Φαρίνας. Τί ; χρειάζεται ἄδεια δι' αὐτό ;

Φύλαξ. Βεβαίως, δὲν γνωρίζετε, ὅτι δὲν δύνασθε νὰ θάψωμεν τίποτε ἄνευ τῶν ἀπαιτούμενων διατυπώσεων ;

Φαρίνας. Καὶ ἀπαιτοῦνται δι' ἕνα πόδι καὶ διατυπώσεις ;

Φύλαξ. Βεβαίως. Ἐχομεν κωνοισμὸν διὰ πάντα πεθαιμένον. Τί νομίζετε ;

Φαρίνας. Καὶ τί πρέπει τότε νὰ κάμω ;
Φύλαξ. Νὰ μᾶς φέρετε τὴν ἄδειαν μαζὺ μὲ τὸν νεκρόν.

Φαρίνας. Ἀλλὰ τὸ ἐπίλοιπον σῶμα ζῆ ἔτι.
Φύλαξ. Ἀδιάφορον. Πρέπει νὰ ἐνεργήσατε ὡς νὰ ἦτο νεκρός.

Φαρίνας. Ἄ! μὰ δὲν ὑποφέρεσθε! Καταντᾶ τὸ πρᾶγμα κωμικόν! Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ φέρω ἄδειαν ζωντανοῦ διὰ νεκρόν.

Φύλαξ. (Ἀνάπτων ἀπαθῶς τὸ σιγάρον του). Αὐτός εἶνε ὁ κωνοισμός τοῦ νεκροταφείου. Δὲν ἠμπορῶ τίποτε νὰ σοῦ κάμω.

Φαρίνας. Καὶ ἂν σοῦ φέρω ἄδειαν ζωντανοῦ ἀνθρώπου διὰ νεκρόν ; Τότε.

Φύλαξ. Ἐὰν τὸν θάψωμεν, ἄς εἶνε ζωντανός.

Φαρίνας. Καὶ θὰ καθῆσθαι αὐτός νὰ τὸν θάψετε σεῖς ζωντανόν ;

Φύλαξ. Αὐτὸ δὲν μᾶς μέλλει, θὰ περαιοθῇ τότε δι' ἀναστημένους.

Φαρίνας. Τότε κι' ἐγὼ θὰ σοῦ ἀφήσω ἐδῶ τὸ πόδι καὶ κάμετο ὅ,τι θέλεις.

Φύλαξ. Τὸ ἀφίνεις, ἀλλὰ σὲ καταγγέλω ἀμέσως εἰς τὴν ἀστυνομίαν καί...

Φαρίνας. Μὰ τί θέλεις ἐπὶ τέλους νὰ τὸ κάμω ; Δὲν μὲ ὀδηγεῖς ;

Φύλαξ. Πηγαίνε εἰς τὴν δημαρχίαν νὰ ἐκτελέσῃς τοὺς τύπους καθαρῶς ταφῆς.

Φαρίνας. Καὶ ἂν μοῦ ἀρνηθοῦν ;

Φύλαξ. Τοὺς λέγεις, ὅτι ἀπέθανεν.

Φαρίνας. Τότε ν' ἀφήσω ἐδῶ τὸ πόδι καὶ πηγαίνω ἀμέσως νὰ σας φέρω τὴν ἄδειαν.

Φύλαξ. Ὁχι, ὄχι, τοῦτο δὲν γίνεται, θὰ πάρῃς καὶ τὸ πόδι σου μαζὺ σου.

Φαρίνας. (ὑψώνων τὰς χεῖρας), Μὰ ἐπὶ τέλους, Ὀυρανέ, δὲν θὰ μὲ ἀπαλλάξῃς αὐτοῦ τοῦ βρασάνου. (Πέρνει τὸ δέμα καὶ ἀνχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

Φαρίνας καὶ Ὑπάλληλος

Φαρίνας. (Φθάνων εἰς τὸ δημαρχεῖον). Σᾶς παρκακῶ νὰ μοῦ δώσετε μίαν ἄδειαν διὰ νὰ θάψω τὴν κνήμην ἐνὸς φίλου μου, ὅπου τοῦτὴν ἔκοψαν γθὲς βράδυ.

Ὑπάλληλος. (Παρατηροῦντες αὐτὸν μετὰ μορφασμῶν). Μόνον ἡ κνήμη εἶνε ;

Φαρίνας. Ἄφου τὸ σῶμα ζῆ ; (Τί διάβολο θέλουν τὸ σῶμα).

Εἰς ὑπάλληλος. Ἐὰν ἦτο καλλίτερον, ἐὰν εἴχομεν καὶ τὸ σῶμα.

Φαρίνας. Καλὲ, τί λέτε, ἀφου ὁ ἄνθρωπος ζῆ. Ἄλλοτε ὑπάλλ. Δηλ. θὰ ἦτο τακτικώτερον...

Φαρίνας. Μὰ τί θέλετε λοιπὸν! Νὰ σκοτώσω τὸν φίλον μου καὶ νὰ σας φέρω τὸ πτώμα του ;

Ἄλλος ὑπάλληλος. Ἀδιάφορον δι' ἡμᾶς, ἔχετε πιστοποιήσιν τοῦ ἱατροῦ ;

Φαρίνας. Ὡ! Διάβολε, ὄχι.

Ὑπάλληλος. Τότε πηγαίνετε νὰ μᾶς φέρετε μίαν τοιαύτην.

Φαρίνας. Εἰς ποῖον ἱατρὸν πρέπει νὰ ὑπάγω ;
Ὑπάλλ. Ἀπλούστατα! Εἰς τὸν ἱατρὸν, ὁ ὁποῖος ἐνοσήλεψε τὸ πόδι πρὶν ἀποθάνῃ.

Φαρίνας. Ἄ! εἰξεύρω. Αὐτὸς ποῦ τοῦ τὸ ἔκοψε. Ἀλλὰ νὰ ἴδοῦμε, ἐὰν δέχεται νὰ μοῦ δώσῃ τοιαύτην, ἀφου τὸ ἐπίλοιπον σῶμα τοῦ ζῆ ἔτι.

Ὑπάλληλος. Εἰξεύρετε, πρέπει νὰ πιστοποιήσῃ καὶ ἡ ἀστυνομία, ὅτι ὁ θάνατος δὲν προήλθε ἀπὸ ἐγκλημα, ἀλλὰ ἀπὸ ἐγγείρησιν.

Φαρίνας. Θεέ μου! τί διατυπώσεις! Πότε ἐπὶ τέλους θὰ τελειώσω μὲ αὐτὸ τὸ πόδι.

Ὑπάλληλος. Χρειαζέται ἄλλη μία διατύπωση. Τὸ πιστοποιητικὸν πρέπει νὰ τὸ ὑπογράψῃ καὶ ὁ ἴδιος, ὁ κάτοχος τῆς κνήμης.

Φαρίνας. (Ἐξανιστάμενος). Ἄλλο πάλι καὶ τοῦτο. Ὡστε πρέπει πάλιν νὰ τρέχω μὲ τὸ πόδι εἰς τὸν ἱατρὸν, εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην αὐτοῦ! Καὶ ὕστερα νὰ τὸ φέρω πάλιν ἐδῶ, καὶ ὕστερα ἀπ' ἐδῶ νὰ τὸ ὑπάγω εἰς τὸ νεκροταφεῖον!

Ὑπάλληλος. (γελῶντες) Βέβαια, βέβαια, βέβαια. Ποῖος σοῦ εἶπε ν' ἀνακατευθῆς μὲ τέτοια πράγματα ; Κάποιον συμφέρον θα ἔχῃς.

Φαρίνας. Τὸ ξερό μου τὸ κεφάλι καὶ τὸ συμφέρον νὰ ἔχῃ κανεὶς φίλους. Χαίρετε, πηγαίνω.

ΣΚΗΝΗ Ι΄.

Φαρίνας καὶ νεκροθάπτης.

Φαρίνας. (Εἰσερχόμενος εἰς τὸ φυλακεῖον τοῦ νεκροταφείου κρατῶν ὑπὸ μάλῃς τὸ δέμα καὶ εἰς τὴν χεῖρα τὴν ἄδειαν). Ἴδου, κύριε νεκροθάπτα, σᾶς φέρω τὴν ἄδειαν τῆς ταφῆς.

Νεκροθάπτης. Εἶνε ὅλα ἐν τάξει ; ὑπογεγραμμένον ; Ἐκάματε ὅλας τὰς διατυπώσεις ;

Φαρίνας. Μάλιστα, ἰδού, δὲν βλέπετε ; Τὴν ψυχὴν μου ἐβγαλα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Φαντάσου, ἀφου μὲ ἔστειλαν εἰς τὸν ἱατρὸν, τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὸν ἰδιοκτήτην, διὰ νὰ ὑπογράψουν ὅλοι. Ἡ δὲ γυναῖκα μου, μοῦ ἔκαμαν ἱστορίες, ὅπου τὸ πόδι ἤρχισε νὰ βρωμᾶ καὶ ἐκόντεψε νὰ τὸ βίξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Νεκροθάπτης. Ἐχει καλῶς, εἶσαι ἐν τάξει. Τώρα πρέπει νὰ τὸ θάψωμεν. Δὲν ἔχεις παπᾶ ;

Φαρίνας. (Ἐξανιστάμενος). Ὁχι! ἀδελφέ! Θέλεις καὶ παπᾶ γιὰ ἕνα πόδι! Εἶνε νύκτα καὶ ἐγὼ βιάζομαι νὰ τελειώσω.

Νεκροθάπτης. Μὰ χρειάζεται, δὲν ἠμποροῦμεν χωρὶς παπᾶ νὰ θάψωμεν. Χρειαζέται ἡ εὐλογία του.

Φαρίνας. (κάνει τὸν σταυρὸν του). Μὰ τί λέτε χριστιανοί μου, πρέπει νὰ τρέχω πάλιν εἰς τὴν πόλιν διὰ παπᾶ ;

Νεκροθάπτης. Ἐχομεν ἐδῶ τὸν παπᾶ τοῦ νεκροταφείου. Νὰ τον ἔρχεται.

Φαρίνας. Ἀρῆστέ με, ἀδελφέ μου, μὴ με μπερδεύετε καὶ μὲ παπᾶδες.

Νεκροθάπτης. Καλὰ, ἀφίστε ἕνα τᾶληρον καὶ φύγε. Ἐγὼ φροντίζω διὰ τὰ ἐπίλοιπα.

Φαρίνας. (Ἀνασπενάζων καὶ δίδων τὸ τάληρον). Ἐπὶ τέλους πάρε ἀδελφὲ καὶ τὸ τάληρον καὶ κάμε ὅ,τι θέλεις. Σερροτωθήτε με.

Νεκροθάπτης. Δὲν θὰ καθήσῃς νὰ ἰδῆς τὸν τάφον; διὰ νὰ ξέρῃς νὰ ἔρχεσαι;

Φαρίνας. (Φεύγων καὶ παρατηρῶν μεθ' ὀργῆς). Δὲν μοῦ χρειάζεται, τίποτε δὲν θέλω νὰ ἰδῶ πλέον, παρὰ πηγαίνω νὰ διηγηθῶ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἰς τὸν τύπον διὰ νὰ μὴν τὴν πᾶθῃ καὶ ἄλλος βλάξ ὅσιν κ' ἐμένα! Φ. Π.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΩΡΟΣΚΟΠΙΑ

Εἰς τὴν ψυχολογίαν καὶ τὸν πνευματισμὸν ἀνάγεται ἡ ἀποκάλυψις τοῦ παρελθόντος, παρόντος καὶ μέλλοντος. ὡς καὶ πάσης αἰτίας καλοῦ ἢ κακοῦ.

Τὰ πάντα ἐξαρθῶνται καὶ ἐξελιθῶνται ἐν τῷ γῆινῳ κόσμῳ οὐκὶ συμπτωτικῶς ἢ τυχηρῶς, διότι τύχη καὶ συμπτώσις εἶδιν ἴσα τῷ ὑπενὶ καὶ ἐκ τοῦ ὑπενός ὑπὲν προκύπτει, ἀλλ' ἐκ προδιαγεγραμμένου σχεδίου, ἦτοι ἐκ ὁραῶς, σεραῶς καὶ συνεπειᾶς πάσης κινήσεως, ἐκούσης ὡς ἀφορμὴν μίαν αἰτίαν, ἥτις πάλιν αἰτία γεννᾶται ἐκ τοῦ λόγου, τοῦτου ὁυδικῶς ἔχοντος πνευματικὴν παρῆν. Ἡ αἰτία λοιπὸν εἶναι ὀργὴ τῆς ἐξελιξεως ἐκάστης πράξεως, ἥτις ἀναποδοράτω ἐξελιθῶνται ὀνωδῶ τῇ φύσει τῆς αἰτίας.

Ἐπομένως διὰ τῆς ἐπιτηχοῦς διαγνώσεως ἐκάστης αἰτίας:

1ον Ἀποκαλύπτεται τὸ παρελθόν, παρόν καὶ μέλλον μετὰ τῶν πιθανῶν φάσεων αὐτῶν. 2ον Ἐξηγοῦνται τὰ καθ' ὕπνον πολυποίκιλα ὄνειρα.

3ον Θεραπεύονται νόσοι καὶ κακοδαίμονια ἀπροσπέλαστοι τῇ ἰατρικῇ.

4ον Διαγιγνώσκεται ἡ μέλλουσα ἐξέλιξις τοῦ βίου ἐκάστου.

5ον Προλαμβάνονται τὰ ἐπελευδόμενα ἀτυχήματα, τὰ ἄπενκταῖα καὶ αἱ μαγανείαι. 6ον Παρίζονται ὄνηγία καὶ συμβουλαὶ ἐπὶ ἐκάστου ζητήματος.

Ἡ διάγνωσις γίνεται διὰ προσωπικῆς ἐξετάσεως, διὰ τῆς ἀποστολῆς τῆς φωτογραφίας καὶ γραπτῆς ἐκθέσεως, ὅταν πρόκειται περὶ ὑποθέσεων καὶ ἀσθενῶν.

Οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσιν ἀπαντάσεις ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω θεμάτων, δύνανται συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ὅρους νὰ ζητήσωσιν ὅ,τι τοῖς ἀρμόζει. Πᾶσα ἀποστολὴ φωτογραφίας δεῖν νὰ συνοδεύηται ὑπὸ ἰδιοχείρου ὀμειώσεως τῆς ἡλικίας, ἐγγάμου ἢ οὐ καταστάσεως, ἐπαγγέλματος, ὑπογραφῆς καὶ τοῦ τόπου διαμονῆς τοῦ ἐνδιαφερομένου προσώπου. Πᾶσα δὲ ἀπάντησις διδεται ἐγγράφος, σαφῆς καὶ ἀκριβῆς τῷ αἰτοῦντι, ὅστις προκαταβάλλει ἢ ἀποπέμπει τὰ ἀντίτιμα, ἦτοι δρ. 5 διὰ τὸ 1ον ζήτημα, δρ. 3 διὰ τὸ 2ον ζήτημα, δρ. 10 διὰ τὸ 3ον ζήτημα, δρ. 6 διὰ τὸ 4ον ζήτημα, δρ. 12 διὰ τὸ 5ον καὶ δρ. 10 διὰ τὸ 6ον.

Διεύθυνσις ὁδοῦ Σωκράτους 2.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Τεῦχος 1ον

1. Δύο—Νῆσοι = Διόνυτος. — 2. Σοῦλι—Φοῦλι.—3. Σφύρα, σφυρά.—4. Μὴ ἀπκντήσης.

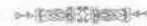
Λύται. Γ. Προβατῆς ἐκ Λίμνης 2.—Χρ. Χαλκιδεὺς, ἐκ Τρικκάλων 2.—Ἀθηνᾶ Ν. Ζαβερδινῶ 1.—Ἀρ. Μεγαπάνος ἐκ Πατρῶν 3.—Ἀσπασία Μελενάκη ἐκ Σμύρνης 2.—Μαῦρος Κῦνος ἐξ Ἀθηνῶν 3.—Ἀνθὴ Φίλωνος ἐκ Πατρῶν 4.

Τεῦχος 2ον

1. Μῆλος—Μῆδος. — 2. Σ, ΕαΝ. ΣιτοΣ, ΕυρυτοΣ, ΣοροΣ, ΣοΣ, Σ. — 3. Ἐλκος τῆς ψυχῆς ὁ φθόνος.—4. Πηνειός, Δούνασις, Βόλγας.—5. Ἀστεροεῖς οὐρανός.—6. Αγγλαία, Ἰουδίθ, Μερόπη, ΟὔδσωΝ, Σεβία.

Λύται. Ἀθηνᾶ Ν. Ζαβερδινῶ ἐκ Ζακύνθου 1.—Χαρίδημος Σταυρίδης ἐξ Ὀδησοῦ 2.—Ἀνθὴ Φίλωνος ἐκ Πατρῶν 5.—Ἀποστ. Ζερβός ἐκ Κωνσταντινουπόλεως 2.—Ἀθηνᾶ Πάνου ἐκ Πειραιῶς 4.—Μαῦρος Κῦνος ἐξ Ἀθηνῶν 3.—Λευκὴ Στεριὰ του ἐκ Καΐρου 2.—Ἀσπασία Μελενάκη ἐκ Σμύρνης 3.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ.

1. Α. Κάϊρον. Σῆς ἀπνητήσασιν σχετικῶς με παραγγέλων σας.—Μ. Γ. Λίμνην. Σῆς ἐγράψασιν καὶ ἀναμένομεν νεωτέρων σας.—Α. Σ. Θεοδόσιαν. Δελτάριον ἐλήφθη Πανόραμα σῆς ἐστάλη—Π. Π. Σόφριαν. Ὑγεινὴ καὶ ἀπόδειξις ἐστάλη. Ἀναμένομεν νεωτέρων.—Π. Κ. Σῦρον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη μετὰ ἀντιτίμου συνδρομῶν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν—Μ. Χ. Τόνιδα Λαχεῖα καὶ ἐξηγήσεις ὄνειρων σῆς ἐστάλησαν. Εὐχόμεθα νὰ κερδίσητε.—Κ. Κ. Δάρισσαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Δ. Π. Βόλον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν—Ν. Ν. Σῦρον. Ἐχει καλῶς. Στέλλονται με πρώτην εὐκαιρίαν—1. Φ. Σῦρον. Δελτάριον ἐλήφθη, ὡς καὶ ἡ τοιχογραφικὴ παραγγέλια. ἥτις ἤδη ἐξετελέσθη.—Φ. Μ. Κάϊρον. Ἐπιστολή με ποιημάτων ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Γράφομεν.—16. Ε. Κάϊρον. Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν Ἀπνητήσασιν.—Π. Δ. Παρισίους. Ἐχει καλῶς. Διεύθυνσις ἡλλάγη.—Π. Σ. Ρώμην. Συνδρομὴ ἐλήφθη Ἀπόδειξις ταχυδρομικῶς.—Ε. Ζ. Ζάκωνθο. Λύσεις ἐλήφθησαν. Ἐχει καλῶς.—Α. Κ. Κωνσταντινῶν. Ἐπιστολή ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐδημοσιεύθη—Α. Σ. Πάτρας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς οἱ κατὰ τόπους ἀνταποκριταὶ μας, ὡς καὶ οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς τῆς «Φύσεως» καὶ τοῦ «Πανοράματος» ὅπως εὐαρεστοῦμενοι ἀποστείλωσιν ἡμῖν ταύτας πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ὀφειλῆς των καὶ διότι ἡ ἐκδοσις τόσον πολυδαπάνου ἔργου ἀπαιτεῖ τακτικὴν καταβολὴν τῶν συνδρομῶν.